

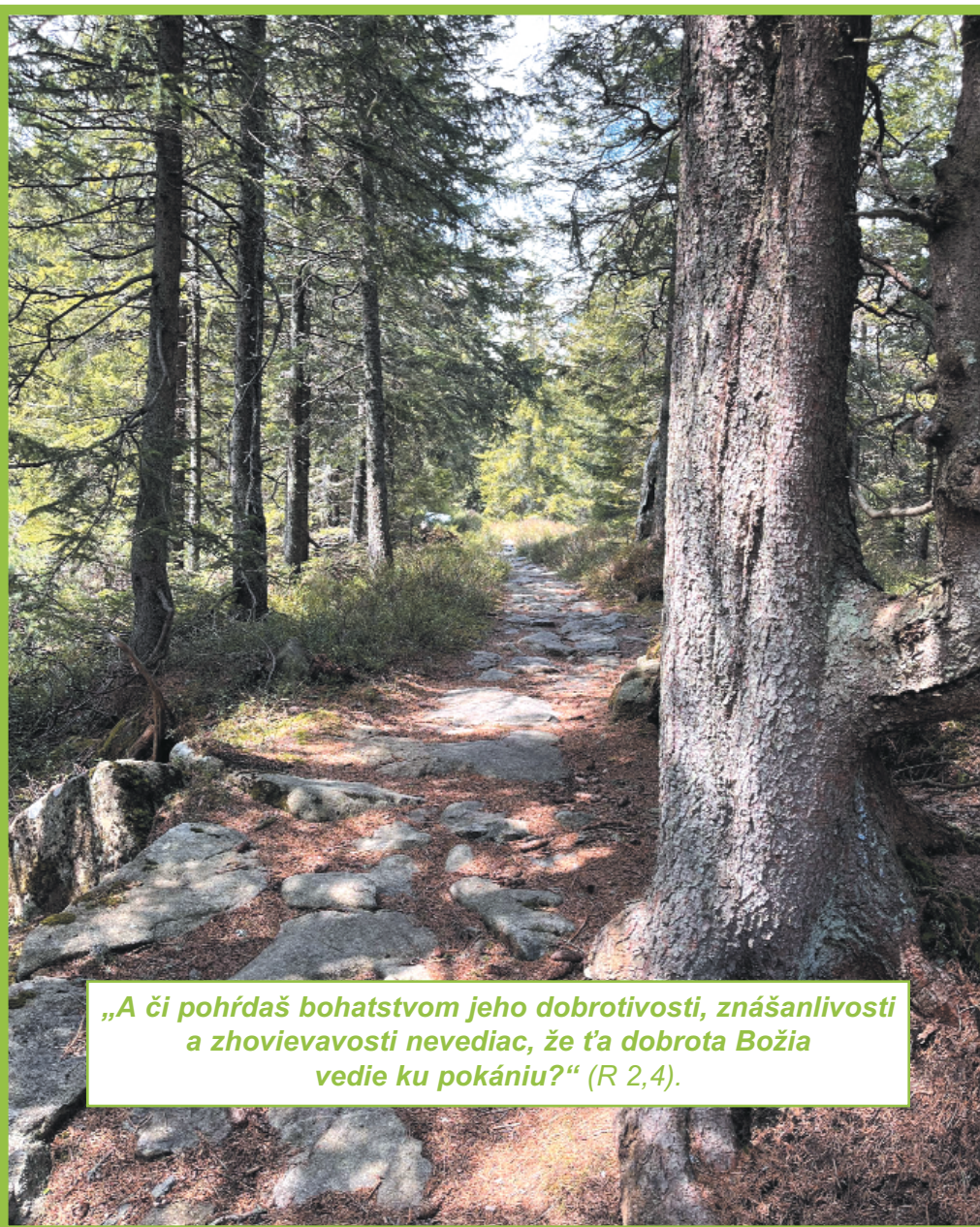
KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DVCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 26

jún 2026

ČÍSLO 44

*„A či pohrdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášateľnosti
a zhovievavosti nevediac, že ťa dobrota Božia
vedie ku pokániu?“ (R 2,4).*

OBSAH

Úvod

Bez výhovorky (M. Vyhnánek)	3
-----------------------------	---

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecnstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Božia veľkosť (O. Lucký st.)	4
Jeden prostredník Boha a ľudí (P. Kulačík)	5
Božia добрta ťa vedie ku pokániu (E. Koník st.)	5
Vieš, kam ideš? (P. Mjartan)	6
Vedeli, že idú do neba (M. Vyhnánek)	8
Bohu drahý vnútorný človek (A. Kohút)	9
Cesta alebo skutok? (M. Koník)	9
Som predzvedený? (P. Mjartan)	11
Hľadte na Krista Ježiša (R. Stráňava)	12
Nepracovaný materiál (M. Koša)	14
Formovanie utrpením (J. Siracký)	14
Skúšanie duchov (F. Butcher)	14
Duchovná práca lásky (K. Kořínek)	18
Ovocie (J. Siracký)	18
Pán Ježiš v knihe Haggeus a Zachariáš (S. Buckeridge)	19
Znášanie krívd (J. Siracký)	21
Ustaranosť (J. Siracký)	22
Očakávanie (J. Siracký)	22
Pravé koruny a imitácie (J. Siracký)	22
Duše pod oltárom (Anonym)	23

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Pokojná obeť (Anonym)	24
Prímľuvca a Veľkňaz (S. Buckeridge)	33
Opustený od ľudí (M. Vyhnánek)	34

Zotrúvali na modlitbách

Ku komu sa modlíme? (Anonym)	35
------------------------------	----

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK6311000000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Ivan Opavský,

Kontakt: e-mail; vyslav@azet.sk, tel.02/62314916

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu KREŠŤAN aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

BEZ VÝHOVORKY

Mnohí si myslia, že Boh nie je preto, lebo Ho nevidia zrakom. Ale Boha nevidíme priamo preto, lebo Boh je Duch. Boh sa priamo človekovi nemôže ukázať preto, lebo v tom okamihu, ako by človek uvidel Boha, ihneď by zahynul od slávy Jeho Božskej bytosti. Preto povedal Boh Mojžišovi, keď žiadal Boha: **„Ukáž mi, prosím, svoju slávu.“** **„Nebudeš môcť vidieť moju tvár, lebo ma neuvidí človek, aby pri tom zostal živý...“** (2M 33,18.20).

Hoci priamo Boha nemôžeme vidieť, Boh sa nám dáva poznať prostredníctvom svojho stvorenia a prostredníctvom svojho Syna, nášho Spasiteľa, Pána Ježiša Krista. Je na každom človeku, aby hľadal a našiel Boha svojho Stvoriteľa v diele stvorenia a Boha svojho Spasiteľa v diele spasenia hriešnikov opísanom v Biblii, v Božom evanjeliu.

Boh zjavil seba ľudstvu v stvorení a každý človek je bez výhovorky, že nemohol poznať Boha

Boh sa zjavil ľudstvu v stvorení, takže nikto sa nemôže ospravedlňovať tvrdením, že nemal ako vedieť, či Boh existuje, lebo ho nikdy nevidel. Písmo sa pýta: **„Neviete o tom? Nepočuli ste? Nebolo vám to zvestované od počiatku? Pozdvihnite zrak k výšinám a skúmajte, kto všetko stvoril.“** A Boh sám odpovedá, že on stvoril svet: **„Ja Hospodin som to stvoril, moja ruka založila zem a moja pravica rozpäla nebesia; len čo som zavolať na ne, hneď sa postavili všetky dovedna. Ja som Hospodin, a niet viacej; niet Boha okrem mňa.“**

V dôsledku toho apoštol Pavol tvrdí, že každý človek môže poznať Božiu moc

a Božstvo z viditeľného stvorenia svojím zdravým umom, takže ľudia nemajú žiadnu výhovorku zo svojej nevery.

Boh zjavil ľudstvu aj svoju spravodlivosť v desiatich prikázaniach, ktoré sú prirodzenými zákonmi v každom človekovi

Všetci ľudia majú v sebe ten istý cit pre spravodlivosť. Preto vedia, keď sa im krivdí a keď ukrivdili iným. Všetci sú Bohu preto zodpovední za prestúpenia Božieho zákona a čaká ich Božie odsúdenie za neveru Bohu a zlo vykonané bližným.

Predstavte si hrôzu viny zneuctenia Boha neverou ako klamára, keď budete stáť pred Ním ako svojím Sudcom. Nebude výhovorky z nevery ani z hriechov voči bližným. Písmo netají, že Božie odsúdenie čaká každého človeka; každý sa bude Bohu zodpovedať zo svojej nevery a vlastných hriechov.

Boh sa zjavil ako Spasiteľ sveta v Pánovi Ježišovi Kristovi, svojom Synovi

Boh tak dokázal svoju lásku k hriešnemu ľudstvu, že na kríži, z milosti položil naše hriechy na svojho Svätého Syna, aby ich na ňom odsúdil. On okúsil Boží súd a hnev za hriechy sveta, ktorý hrozí každej duši hriešnika. Pán Ježiš preliť svätú krv na očistenie od hriechov. Boh sľúbil, že pre tú krv a zástupnú smrť Pána Ježiša, z milosti odpustí hriechy každému človekovi.

Čo má urobiť hriešny človek
Pán Ježiš povedal: „Čiňte pokánia a verte v evanjelium.“

To je jediné, čo môže a musí človek urobiť, ak chce prísť do neba. Vyznať vzkrie-

senému Pánovi Ježišovi svoje hriechy a prijať Ho za svojho Spasiteľa.

On odpustí každý hriech, pretože zomrel za každý hriech. Jeho svätá krv očisťuje od každého hriechu. Vyznajte Mu dnes v modlitbe pokánia svoje hriechy.

Prijmite Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a Bohom sľúbené odpustenie hriechov na večnú spásu svojej duše.

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Ondrej Lucký st.

BOŽIA VEĽKOSŤ

„Keď vidím tvoje nebesia, dielo tvojich prstov, mesiac a hviezdy ktoré si postavil, myslím si: čo je smrteľný človek, že pamätáš na neho, a syn človeka, že ho navštevuješ. Učinil si ho málo menším než je Boh, korunoval si ho slávou a cťou. Učinil si ho vládcom nad dielami svojich rúk, všetko si položil pod jeho nohy“ (Ž 8,4-7).

V úvode Biblie čítame slová o stvorení všetkého okolo nás a aj nás samotných – prvého človeka Adama. Miesto, ktoré Boh Stvoriteľ vybral pre človeka bol raj. Prebývanie v blízkosti Svätého Boha malo len jednu podmienku – poslušnosť Božiemu príkazu: nejesť zo stromu poznania dobra a zla.

Neuposlúchnutie príkazu Hospodina znamenalo vyhnanie z raja a hriech, znamenajúci rozsudok smrti.

My ľudia vieme oceniť skutočnosť len porovnaním v možnostiach nášho poznania

Aká veľká je láska a milosrdenstvo v Božom srdci a aká ľudským umom nepochopiteľná je Jeho myseľ. Nezavrhol Adama ani jeho potomstvo. Nezanechal

nás v spravodlivom rozsudku – vo večnej smrti. Hriešny človek nemôže prísť do prítomnosti Svätého Boha, aby nezomrel.

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život“ (J 3,16); „ako že Boh bol v Kristovi (Synovi) mieriac so sebou svet, nepočítajúc im ich hriechov a položil do nás slovo zmierenia“ (2K 5,19).

Veľkosť a moc Božiu možno poznať po stvorených veciach

Stovky miliónov galaxií, v nich miliardy hviezd, vzdialenosti desiatky tisíc svetelných rokov a nad všetkým je Boh, **„ktorý počíta počet hviezd a každú z nich volá menom“ (Ž 147,4).**

A Boh sa sklonil k malej bodke vo vesmíre, Zemi a na nej k človeku veľkosti ako prach.

Podľa spravodlivosti hynúcemu bez nádeje – mŕtvemu a národy sú pre neho ako kvapka z vedra (Iz 40,15).

Boha Spasiteľa možno poznať v Božom Synovi

A v zmysle podobenstva o dobrom pastierovi v *evanjeliu Jána 10,4.5* volá každého zo svojich menom.

Ako otec svoje deti. Každého, ktorý verí v Syna Božieho.

Prijatie Pána Ježiša Krista

V Jánovom evanjeliu, 9. kapitole, 35. verši sa Pán Ježiš pýta predtým slepého: „**Ty veríš v Syna Božieho?**“ On odpovedá: „**Verím, Pane,**“ a klaňal sa mu.

Aká je tvoja odpoveď na tú istú otázku.

Pavol Kulačík

Cestou životem, ročník 33., 12. 12. 1975

JEDEN PROSTREDNÍK BOHA A L'UDÍ

„Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš“ (1Tm 2,5).

Človek nebol vždy od Boha tak vzdialený ako dnes. Bol čas, keď prví ľudia v raji žili v bezprostrednej blízkosti Stvoriteľa. Boh sa zhováral s človekom a človek s Bohom bez akéhokoľvek sprostredkovateľa. Život s Bohom bol pre človeka krásny, plný radosti a požehnaní.

Do tohto krásneho harmonického spolunažívania sa primiešal tretí, v ktorom od počiatku nebola láska. Áno, diabol narušil život prvých ľudí a Išťou ich pripravil o Božiu blízkosť. Svojím chytráctvom prenikol k ľudskému srdcu. Ach, škoda, že človek tak skoro otvoril svoje srdce hriechu. Následkom hriechu v živote človeka nastal veľký zvrät. Miesto krásy – hanba, miesto radosti – zármutok a miesto požehnaní – zlorečenie.

Aby človek mohol znovu žiť v Božej blízkosti a mať s Ním obecnosť, musel prísť z neba sprostredkovateľ. Pán Ježiš prichádza ako prostredník, aby zmieril človeka s Bohom. Ponúka sa všetkým, ktorí sú ešte od Boha vzdialení; chce mocne zasiahnuť aj do tvojho života. Čo diabol Išťou v raji rozdelil, Kristus svojou obeťou na golgotskom kríži umožnil spojiť.

Veríš v Neho?

Ervín Koník st.

BOŽIA DOBROTA ŤA VEDIE KU POKÁNIU

„A či pohrdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášateľstvom a zhovievavosťou nevediac, že ťa dobrota Božia vedie ku pokániu?“ (R 2,4).

Božia dobrota ťa vedie ku pokániu. Týmto výrokem sa Slovo Božie prihovára ku každému, kto ho číta, aby vypôsobilo to, na čo ho Boh posielal – hlboké pokánie v srdci človeka. Znamená to plne uznať, že je rozhodujúce to, ako Boh vidí a posudzuje náš stav. To, aký je náš stav pred Bohom, je vyjadrené na mnohých miestach Písma, napr. v Žalme 14, v Rimanom 3,10-12, kde je napísané: „**Nieto spravodlivého ani jedného, niet toho kto by rozumel, niet, kto by vážne hľadal Boha. Všetci sa odchýlili, napospol stali sa neužitočnými, niet toho, kto by činil dobro, nieto ani jedného.**“

Tento náš stav spôsobil, že Boh všetkých volá ku pokániu, ako je to vyjadrené v Skutkoch 17,30: „**Boh tedy prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie.**“

Áno, taká je skutočnosť aj dnes a človek si kladie otázku „prečo?“, odpoveď je zapísaná v 1. liste apoštola Pavla Timoteovi 2,4: „**Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy.**“ Je to Boh, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a Boh pre to všetko aj pripravil.

V Rimanom 11,32 máme vyjadrenú skutočnosť, že Boh sa nad všetkými zmlieval. Potom v Rimanom 5,8 čítame: „**Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.**“

To je veľmi dôležitá skutočnosť. V liste Židom 2,9 je potvrdené, že „**milosťou**

Božou za každého okúsil smrť“, a tak pripravil pre všetkých ľudí veľké spasenie.

Z uvedeného spoznáваме, ako Bohu veľmi záleží na záchrane každého človeka, a preto **„teraz zvestuje ľuďom všetkým všade, aby činili pokánie a podáva všetkým ľuďom vieru, vzkriesiac ho z mŕtvych“**.

Je to úžasné, že sa nás Boh tak zaujal, že sa nad všetkými zmiloval, pre všetkých pripravil spasenie v Pánovi Ježišovi a teraz volá všetkých ku pokániu a všetkým podáva vieru v Pána Ježiša. Potvrďuje to výrok Božieho slova **„Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy“**.

Boh je láska!

Táto vzácna skutočnosť je zapísaná v 1. liste Jána, 4. kapitole, vo veršoch 8 a 16. Všetci ľudia sú predmetom Božej lásky a starostlivosti. V evanjeliu Jána 3,16 svedčí Písmo, ako Boh miloval svet, teda všetkých ľudí: **„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“**. Toto Písmo krásne vystihuje veľkosť Božej lásky, ale tiež dôrazne svedčí o pravde, že len ten, kto verí v Neho – to je v Pána Ježiša, nezahynie a má večný život. Toto je tiež potvrdené nasledovným výrokom: **„Kto verí v Syna, má večný život, ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“** (J 3,36).

Aké vážne slová! Preto Slovo Božie vyzýva ľudí k poslušnosti a viere v Pána Ježiša. Túto dobrú radu dostal žalárnik vo Filipách, ktorý sa pýtal: **„Čo mám urobiť, aby som bol spasený?“** – **„Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty, aj tvoj dom“** (Skutky 16,31).

Milý čitateľ, prijmi aj ty túto dobrú radu Slova Božieho.

Pavel Mjartan

VIEŠ, KAM IDEŠ?

„A ten, kto chodí vo tme, nevie, kam ide“ (J 12,35).

Mnoho „tradične veriacich kresťanov“ na otázku „Kam pôjdeš po smrti?“ odpovie, že to sa ešte nevie, to sa nedá vopred povedať. V kútiku svojej duše dúfajú, že to bude nakoniec nebo, avšak istotu nemajú. Takáto odpoveď len svedčí, že sa ešte stále nachádzajú vo tme.

Ak človek nevie, kam pôjde po smrti, znamená to, že ešte stále chodí vo tme a blúdi, ešte sa mu **„nezablesklo osvetlenie evanjelia slávy Kristovej“** (2K 4,4). Nepozná Pána Ježiša Krista pravým poznaním, ani nezakúsil moc Jeho vzkriesenia vo svojom živote. Taký vlastne ešte neuveril tej úžasnej, radostnej zvesti – evanjeliu.

Božie slovo podáva vzácnu radu: **„Kto (je) taký, ktorý chodí vo tmách a nemá jasno svetla? Nech sa nadeje na meno Hospodina a nech sa spoľahne na svojho Boha!“** (Iz 50,10). Ak stále chodíš vo tmách a nemáš jasno ani v tom najdôležitejšom – kam pôjdeš po smrti, spoľahni sa na Boha, na to čo povedal a na to čo vykonal – a On ťa vyvedie z nevedomosti a z tmy.

Pán Ježiš Kristus povedal: **„Ja som svetlo sveta. Ten, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme, ale bude mať svetlo života“** (J 8,12). Nasleduj Pána Ježiša Krista a budeš mať svetlo života! Nasledovanie ťa najprv privedie ku krížu na Golgote, kde Pána Ježiša uvidíš ako Toho, ktorý zomieral za tvoje hriechy – **„ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“** (1P 2,24). Áno, tam všetky tvoje hriechy môžeš vidieť na ňom, aj to, ako za ne znáša Boží súd, pretože **„odplatou za hriech je smrť“** (R 6,23). Avšak neodchádzaj ihneď od ťa, bude ti užitočné, ak sa tam nachvíľu

stíšiš a hlbšie zamyslíš. Premýšľaj vo svojom vnútri, kto je na tom kríži, prečo je tak zohavený... Spoznaj skutočný dôsledok tvojho hriechu, za ktorý bola zaplatená veľmi vysoká cena – smrť Spravodlivého Božieho Syna. Ten, ktorý neučinil žiadneho hriechu, je tam na kríži na tvojom mieste, pre tvoj hriech!

Ak si dostatočne spoznal veľkosť svojho hriechu, pokračuj v ceste nasledovania, ktorá od kríža vedie k hrobu. Ten je však otvorený a prázdny, pretože Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych pre tvoje ospravedlnenie – „**ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie**“ (R 4,25). Na vzkriesenom Pánovi svoje hriechy už neuvidíš, pretože boli Bohom spravodlivo odsúdené. Teraz pováž – ak tvoje hriechy nie sú na tebe, keďže ich Pán Ježiš vzal na Seba a na svojom tele vyniesol na kríž a teraz už nie sú ani na Ňom, kde teda sú? Boli navždy odstránené! Pretože Pán Ježiš Kristus sa zjavil „**raz navždy na odstránenie hriechu svojou obeťou**“ (Žd 9,26).

Aký úžasný je Pán Ježiš, pre odstránenie tvojho hriechu obetoval Seba samého! To preto, lebo ťa miluje a túži byť s tebou naveky. Je napísané, že „**bez vylitia krvi nedeje sa odpustenie**“ (Žd 9,22). Avšak pre odpustenie tvojich hriechov bola vylia tá najvzácnejšia krv, krv Božieho Syna! V Pánovi Ježišovi Kristovi „**máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov**“ (Ko 1,14).

Svetlo evanjelia slávy Kristovej začína žiariť tak jasne. Spoznávaš pravdu, veľkosť Božej milosti a lásky, že Pán Boh pre tvoju večnú záchranu dal svojho Syna a že to jediné, čo je potrebné urobiť, je Bohu uveriť, že ťa so Sebou dokonale zmieril v Kristovi – „**ktorý nás zmieril sám so sebou skrze Ježiša Krista**“ (2K 5,18). Áno, spoľahni sa na to, čo Pán Boh vykonal skrze svojho Syna, dôveruj dokonalému Božiemu dielu spasenia! „**Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený**“

(Sk 16,31). Pán Boh pre tvoju večnú záchranu od teba nič špeciálne nepožaduje – žiadne skutky, žiadne obrady, žiadne sviatosti – iba úprimné vyznanie svojej hriešnosti a vieru v Pána Ježiša Krista. „**Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil**“ (Ef 2,8-9).

Ak skutočne veríš v Pána Ježiša Krista, že zomrel pre tvoje hriechy a vstal z mŕtvych pre tvoje ospravedlnenie, že skrze Neho máš pred Bohom odpustené všetky svoje hriechy, tak predsa môžeš vedieť, kam ideš. Veď už niet, prečo by ťa Boh odsúdil do ohnivého jazera, pretože všetky tvoje hriechy už odsúdil na Svojom Synovi.

„**Boh je, ktorý ospravedľňuje. Kde kto odsúdi?**“ (R 8,33-34). Skrze vieru v Pána Ježiša Krista si pred Bohom ospravedlnený. „**Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista**“ (R 5,1).

Milý čitateľ, práve ti bolo oznámené evanjelium slávy Kristovej, tá dobrá správa, čo Pán Boh vykonal pre tvoju záchranu skrze svojho Syna. Ak aj napriek poznaniu tejto pravdy ostávaš naďalej vo tme, apoštol Pavol podáva vysvetlenie: „**A jestli aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohoto sveta oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha. Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána**“ (2K 4,3-5).

Satan – „*boh tohto sveta*“, ten klamár, nechce, aby si v Pánovi Ježišovi Kristovi spoznal svojho Záchrancu z hriechov. Preto „*oslepuje*“ tvoje zmysly, aby si na evanjeliu slávy Kristovej nevidel nič vzácne, nič úžasné, aby si sa spoliehal na niečo iné, na niekoho iného. Jeho túžbou je, aby si naďalej ostal vo tme a v nevedomosti a nakoniec pre svoj hriech zahynul naveky.

Avšak ak v pravde uveríš evanjeliu a prijmeš Ježiša Krista za svojho Spasiteľa z hriechov a za svojho Pána, s istotou budeš vedieť, že si zachránený naveky a budeš vedieť, kam ideš. Pretože Pán Ježiš tým, ktorí Mu skutočne patria, hovorí: **„V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem prihovoriť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli. A kam ja idem, viete, aj cestu viete“** (J 14,2-4) Toto je istotou všetkých, ktorí Pánovi Ježišovi Kristovi patria. Vedia cestu, vedia, kam idú, že nakoniec budú tam, kde je ich Pán, pretože On sám si ich tam zoberie, aby boli s Ním. **„Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista“** (F 3,20).

„A ten, kto chodí vo tme, nevie, kam ide. Dokiaľ máte svetlo, verte v svetlo, aby ste boli synmi svetla“ (J 12,35-36). **„Ja som svetlo sveta. Ten, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme, ale bude mať svetlo života“** (J 8,12).

Miroslav Vyhnánek

VEDELI, ŽE IDÚ DO NEBA

Apoštol Pavol mal úplnú istotu, že pôjde po smrti tam, kde je Kristus, Boží Syn, jeho Záchranca od hriechov. Takto to vyjadril v liste veriacim vo Filipách: **„Mám túžbu zomrieť a byť s Kristom.“**

Dokonca aj ten lotor na kríži zomrel s istotou, že napriek hriechom bude s Pánom Ježišom v raji, nie v pekle, a to z Jeho slov: **„Ameň ti hovorím: dnes budeš so mnou v raji.“**

Každý srdcom veriaci v Pána Ježiša Krista má z Jeho slov úplnú istotu, že keď zomrie, bude s Ním, svojím Bohom, Spasiteľom a Pánom. Nebojí sa smrti, neočakáva na Boží spravodlivý súd, ale na splnenie Božích zasľúbení.

Istota viery

Istota viery pochádza zo spoľahnutia na slová Božie. Viera prijíma Božie slová s úplnou istotou, pretože Boh nemôže klamať. O ľudských slovách možno pochybovať, lebo každý človek je klamár. Boh hovorí pravdu a koná podľa svojich slov. Položme si otázku: Verím Božím slovám? Viem kam pôjdem po smrti?

Je nebo a peklo

Sú dve Bohom určené miesta, kam idú duše po smrti: raj a peklo. Miesto večnej blaženosti v prítomnosti Božej a večného utrpenia vo svojich hriechoch.

Čo mám urobiť, aby ma Boh vzal k Sebe

Boh určil, že veriaci v Pána Ježiša idú do neba a neveriaci do pekla. Boh ustanovil v smrti a vo vzkriesení svojho Syna základ večného očistenia hriešnych duší od ich hriechov a obdarovanie očistených krvou Pána Ježiša Božou večnou spravodlivosťou z milosti, bez zásluh. Spasenie je dar Božej milosti v Pánovi Ježišovi. Preto je dôležité prijať Pána Ježiša vierou.

Boh nežiada od človeka dobré skutky, ale vieru v srdci. Človek vyjadruje prijatím alebo odmietnutím Pána Ježiša svoj postoj voči Bohu: či je Boh pravdivý alebo klamár. Pán Ježiš učil ľudí, ktorí sa Ho pýtali, čo majú robiť, aby sa ich skutky ľúbili Bohu: **„To je Boží skutok: aby ste verili v toho, ktorého On poslal.“** Viera v poslaného Spasiteľa určuje, kam idú veriaci i neveriaci v Pána Ježiša Krista. Preto povedal Pán Ježiš: **„Kto verí, nebude súdený; kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno jednorodného Syna Božieho“** (evanjelium Jána 3,18).

Preto volá duše so znečisteným svedomím k sebe: **„Podťe ku mne všetci,**

a ja vám dám odpočinutie“ (evanjelium Matúša 11,28).

Varujúce Božie slová

Sú však mnohí, ako bohatý muž v Biblii, ktorý v nahromadenom bohatstve utešoval svoju dušu: „**Duša, máš veľa majetku na mnoho rokov; žiť budeš v radosť a rozkoši.**“ Boh mu však povedal: „**Blázne, tejto noci požiadajú tvoju dušu; a to, čo si pripravoval, čie bude?**“ Nepamätal na smrť, a všetko, čo nahromadil, zostalo na zemi. Nepamätal na očistenie svojej duše od hriechov.

Mnohí si v srdci hovoria: „*Niet Boha*“, a veria, že smrť je koniec ich bytia. Bez bázne hrešia a odmietajú Božie varovné slová ako výmysel, že je ustanovený deň Božieho spravodlivého súdu. Písmo napomína: „**Človeku je raz uložené zomrieť, a potom bude súd.**“

Čo teda mám urobiť, aby ma Boh vzal k Sebe?

„**Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený**“ (Skutky 16,31). Budete vedieť s úplnou istotou: „*Idem do neba k svojmu Bohu, Spasiteľovi, Pánovi Ježišovi Kristovi, lebo to zasľúbil.*“

A. Kohút

Cestou životem, ročník 33., 24. 06. 1975

BOHU DRAHÝ VNÚTORNÝ ČLOVEK

„**Ameň, ameň ti hovorím, že ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho. Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch**“ (J 3,5.6).

Všetci, ktorí sme veriaci, vieme, že sme Božími deťmi a že sme sa narodili z Ducha Božieho. Duch Boží nám zjavil, že

Pán Ježiš zomrel za naše hriechy a slávne vstal z mŕtvych. Smeli sme poznať, že to, čo sa narodilo z Ducha, nepodlieha smrti, ale trvá naveky. Pokoj, ktorý sme predtým nepoznali, vstúpil do našich srdiec. Zmenili sa aj naše životy. Začali sme chváliť Pána Ježiša, zaoberať sa Jeho osobou a ďakovať Mu za milosť, ktorú nám dal. Z Písma sme sa dozvedeli, že Boh si už nikdy nespomenie na naše hriechy (Žd 10,17). Pán Ježiš povedal: „**Duch oživuje, telo nič neosoží**“ (J 6,63). Duch je život; samotné telo nemá život. Keď sa náš duch oddelí od tela, ide k Pánovi Ježišovi a telo sa vráti do zeme (1M 3,19). Pán povedal lotrovi na kríži: „**Dnes budeš so mnou v raji**“ (L 23,43). A Ježiš zvolal mocným hlasom: „**Otče, do tvojich rúk kladiem svojho ducha!**“ A keď to povedal, vypustil dušu. (L 23,46). Jeho telo, podobne ako telo lotra, zostalo na kríži. Štefan sa modlil: „**Pane Ježišu, prijmi môjho ducha**“ (Sk 7,59). Pavol vyznal: „**Lebo pre mňa je život Kristus a zomrieť zisk**“ (F 1,21.23). A chcúc to tak, splodil nás slovom pravdy. (Jk 1,18). Preto je vnútorný človek, zrodený z Boha, veľmi vzácny pred Božou tvárou (1Pt 3,4).

Marek Koník

CESTA ALEBO SKUTOK?

„**Dal znat' Mojžišovi svoje cesty, synom Izraelovým svoje skutky...**“ (Žalm 103,7).

V nadpísanom úryvku z Božieho Slova nám Pán Boh ukazuje dva rôzne smery pre Boží ľud. Kým prvý smer je zdanlivo namáhavejší, menej pohodlný, ale Boží, zväčša sa stáva, že si vyberieme druhý smer. V oboch prípadoch ide o Boží ľud, so všetkými Božími zasľúbeniami a pod nekonečnou Božou milosťou. Keby sme

čítali predchádzajúce verše, verš 3 hovorí o odpustení neprávostí a o uzdravení. Verš 4 hovorí o vyslobodení od záhuby, o milosti a o zľutovaní. Verš 5 hovorí o nasýtení a nadobudnutí sily. Verš 6 hovorí o spravodlivosti a súde. Toto sa vzťahovalo na izraelský ľud i na Mojžiša na Božej ceste. Všetkého toho boli účastní.

7. verš ale rozdeľuje v tomto prípade Boží ľud podľa poznania. Mojžišovi dal Pán Boh poznať svoje cesty, synom Izraelovým svoje skutky. Možno si povieť: aký je v tom rozdiel? Veď napokon poznali Pána Boha ako Mojžiš, tak aj synovia Izraelovi. A predsa je v tom veľmi veľký rozdiel.

Čo znamená poznať Božie cesty? Znamená to úzke spojenie s Pánom Bohom, pýtať sa po Jeho vôli a ceste. Povedal by som, že Mojžiš sa v istých chvíľach veľmi neodbytné dožadoval a dostal aj odpoveď: „**A Hospodin riekol Mojžišovi: Čo kričíš ku mne? Hovor synom Izraelovým, aby sa rušali**“ (2M 14,15). Často by sme po takejto odpovedi cúvli, zložili ruky a povedali – „Veď Pán vie... On vie najlepšie, nechám to na Pána.“ To je ale iba polovičatý postoj, v ktorom zabúdame na výzvu Pána Ježiša: „**Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám**“ (Mt 7,7). V ňom chýba to, čo Pán Boh chce: „**Proste, hľadajte, klopte.**“ To presne robil aj Mojžiš: Chcel poznať Božie cesty a po nich aj kráčať. To ho však niečo stálo: Niekedy oddelenie od ostatných – samota s Pánom, inokedy zase stáť vo viere pred rozvášneným Božím ľudom. Napriek tomu jeho život vystihuje jeho prosba: „**A tak teraz prosím, ak som našiel milosť v твоjich očiach, prosím, oznám mi svoju cestu, aby som ťa poznal, aby som našiel milosť v твоjich očiach, a vidz, že tento národ je твоjím ľudom**“ (2M 33,13). Toto bola životná múdrosť Mojžiša. Výsledok bol, že poznal cesty Božie dopredu, vedel za Kým ísť a Kto je Cesta, vedel ustáť obvinenia a reptania a to – od Božieho ľudu.

Čo znamená poznať Pána Boha podľa Jeho skutkov? V živote človeka platí, že je obklopený Božími skutkami. O to viac pre veriaceho človeka. Každý deň sa stretávame s mnohými Božími skutkami – rôznou Božou pomocou, záchranou, Božou dobrotou a mnohými zľutovaniami. Záleží na každom jednom z nás, či ich vidíme a chceme vidieť! Preto žalmista Dávid v tomto istom žalme hovorí: „**Dobroreč, moja duša, Hospodinovi, a nezabudni niktorého zo všetkých jeho dobrodejných**“ (Ž 103,2). Vyjadruje tu túžbu nielen vidieť, ale aj nezabúdať! V čom je ale rozdiel medzi Mojžišom a synmi Izraelovými? Veď aj Mojžiš poznával tieto Božie skutky a verím, že bol aj veľmi vďačný. Rozdiel bol v duchovnej pripravenosti a stálosti Mojžiša. Jeho život v blízkosti Božej a tým, že mu Pán Boh dal poznať svoje cesty, ho činili duchovne silným a stálym. Ak poznávame Pána Boha iba zvonka, podľa Jeho skutkov, sme duchovne nepripravení, nestabilní, často práve v chvíľach skúšok okamžite reptajúci a bedákajúci, nerozumejúci. Pramení to z toho, že sme sa nepýtali na Božiu cestu, alebo sme sa pýtali iba formálne, zo zvyku. Niekedy sme podobní obyvateľom Veľkej Británie, ktorí na svoju otázku: „*Ako sa máš?*“ v skutočnosti vôbec nečakajú odpoveď. Myslia to ako frázu. Mojžiš nebol takýto; aktívne sa pýtal, chcel odpoveď a dostával ju.

Úvodný verš vo mne vzbudil túžbu nasledovať príklad takej viery, akú mal Mojžiš. Túžbu po poznaní Božej cesty, Jeho myšlienok a áno, následne aj Jeho veľkých skutkov. Keď to zhrnieme, synovia Izraela v podstate vynechávali vo svojom živote jeden krok. Jeden podstatný krok. Mali rovnaké možnosti ako Mojžiš a ich cesta by potom vyzerala úplne inak. Čítame, že v podstate vždy svojim spôsobom dospeli k chvále a vďačnosti. Uvideli Boží skutok, záchranu a rôznu pomoc, a potom spievali a ďakovali. Koľko ale utrpenia, slz, a v neposlednom rade reptania

a nepochopenia ich to stálo. Nebuďme im podobní, ale buďme tí, ktorí sa nesnažia „skracovať cestu“ preskakovaním dôležitých krokov. Pán Boh chce, aby sme nasledovali v tomto príklade Mojžiša a túžili byť tými, ktorým dá On znasť svoje cesty. A On dá! Sú to otázky každodenného chodenia až po veľké rozhodnutia, týkajúce sa práce, manželstva, bývania... Áno, dá sa preskočiť tento krok ako sme si čítali a mnohí to aj tak robia a Pán Boh neodníme svoju dobrú ruku. Existuje však aj lepšia cesta, ktorá nás bude niečo stáť, no budeme duchovne stálejší, vyrovnanjší, pokojnejší. A na záver. Ak sa staneme podobní synom Izraelovým, môžeme začať splývať s týmto svetom natoľko, že budeme už iba s malými rozdielmi odlišní od neho. Veď Božie Slovo hovorí, že po skutkoch môžu Boha poznať aj bezbožní **„pretože to, čo sa môže vedieť o Bohu, je im zjavné, pretože im to Bôh zjavil. Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti vidieť od stvorenia sveta po učinенých veciach, totiž jeho večnú moc a jeho božstvo, aby boli bez výhovorky“ (R 1,19.20)**

Buďme tí, ktorí nasledujeme príklad obecnstva a viery Mojžiša a bude to na úžitok nám aj tým, ktorí sú okolo nás!

Pavel Mjartan

SOM PREDZVEDENÝ?

„Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna, aby on bol prvorodeným medzi mnohými bratmi. A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil“ (R 8,29.30).

Ako znovuzrodení kresťania máme zo slov v úvodných veršoch veľké povzbudenie a potešenie pre vieru. Pretože z nich rozumieme, že Pán Boh vo svojej vševe-

dúcnosti vedel o nás ešte pred tým, ako sme sa narodili, dokonca ešte pred tým, ako bol založený svet, ako je napísané: **„tak, ako si nás v ňom vyvolil pred založením sveta“ (Ef 1,4).** Aké úžasné pomyslenie – nebeský Otec si nás už vtedy vyvolil a zamiloval vo svojom Synovi! A kým sme my ešte chodili a žili v rôznych hriechoch a márnostiach a vážne nehľadali Boha, keď sme postrádali slávu Božiu, On jednako o nás vedel, že príde čas nášho spasenia. On na nás hľadel s láskou a my sme toho vôbec neboli hodní!

Aby sme mohli byť povolani, ospravedlnení, oslávení – o to všetko sa Pán Boh postaral. Predovšetkým v plnosti času pripravil veľké spasenie skrze prevzácnu obeť Svojho milovaného Syna, Pána Ježiš Krista, bez ktorého zástupnej smrti a zmŕtvychvstania by sme nikdy nemohli dôjsť ospravedlnenia z našich hriechov. A potom skrze Jeho nepochopiteľnú lásku, nevystihnuteľné cesty a nesmiernu trpezlivosť pracoval na každom z nás, aby sme predsa len neprešli pomimo toho veľkého spasenia. Pôsobil na nás Svätým Duchom, posielal nám Svoje dobré slovo a zariaďoval okolnosti nášho života spôsobom, aby nás priviedol k Sebe. A keď nastal ten vzácny čas, kedy nás povolal, kedy sa „slovo zvesti zmiešalo s vierou tých, ktorí počuli“, znovu-zrodil nás k novému životu. To, čo o nás predzvedel, sa svojim časom naplnilo. Pretože Pán Boh vie všetko, a teda aj to, kto sa ako rozhodne, ako to s kým nakoniec dopadne.

Ak je ale toto všetko Božím dielom, pretože On nás predzvedel, predurčil, povolal, ospravedlnil aj oslávil, aká je potom zodpovednosť človeka? Či si nepovie niekto vo svojom srdci, že nemôže byť zachránený, lebo ho Pán Boh k tomu nepredurčil? Že jeho Boh namiesto spásy učinil cieľom večnej záhuby? Ó, malý človeče, nie je tvojou vecou riešiť to, či si predzvedený alebo nie! To vie len Pán Boh, ako to s kým nakoniec dopadne. Ty

rieš toto – Pán Boh ťa volá ku spaseniu, k viere v Pána Ježiša Krista, pretože je isté, že nemá záľubu v smrti hriešnika, ale chce, aby sa obrátil a žil. **„Lebo to je dobré a príjemné pred naším Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy“** (1Tm 2,3-4). V slovách „všetci ľudia“ si predsa zahrnutý aj ty! **„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezhynul, ale mal večný život“** (J 3,16). Opäť, v slove „svet“ sú zahrnutí všetci ľudia, aj ty! A keď Pán Boh zaslúbil, že „nikto“, kto verí v Pána Ježiša Krista, nezhynie naveky – tak to predsa môžeš byť aj ty!

Ak by mal Pán Boh záujem zachrániť iba „vyvolených“ a ostatní by Mu boli ľahostajní, bez možnosti byť zachránení, prečo by Pán Ježiš volal: **„Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie“** (Mt 11,28)? Či by to neboli pokrytecké slová, ak by nemal skutočný záujem o všetkých? Či by skôr nevolal: „Podťe ku mne vyvolení...?“ Nie, Pán Boh chce v Pánovi Ježišovi Kristovi odpustiť aj tebe všetky tvoje hriechy, o ktorých ty dobre vieš. Otázkou skôr je, či ale chceš byť spasený? Či si vôbec zamútený nad svojou hriešnosťou a či chceš byť z toho vyslobodený? Či v úprimnosti srdca aj vyznáš svoje hriechy Pánovi Ježišovi Kristovi? A či v Neho aj uveríš a vierou Ho prijmeš ako Spasiteľa zo svojich hriechov? Či sa pred Ním skloníš ako pred Pánom? Ak by sa tak skutočne stalo, je nemožné, aby On nezostal verný Svojím zaslúbeniam a aby sa nenaplnili – **„toho, kto príde ku mne, nevyženiem von“** (J 6,37). **„Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený“** (Sk 16,31). **„Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími“** (J 1,12).

Drahý priateľu, nezaoberaj sa tým, ako je to s tvojim predzvedením, že či máš byť zachránený alebo nie. To, že Pán Boh už teraz vie, ako sa rozhodneš,

neznamená, že ti nedal slobodnú vôľu a možnosť voľby. Rozhodni sa pre Pána Ježiša Krista. Ty vôbec nie si vylúčený z Božej dobroty a milosti, ktorú v Pánovi Ježišovi Kristovi ponúka všetkým ľuďom. Vedz, že **„Boh nehľadí na osobu, ale že v každom národe ten, kto sa ho bojí a činí spravodlivosť, je príjemný jemu“** (Sk 10,34-35).

Ak raz budeš spasený, tvoja spása sa ti stane dôkazom, že si bol predzvedený k večnej záchrane. Potom sa spolu s ostatnými vykúpenými budeš môcť radovať a mať potešenie z toho, že si ťa Pán Boh v Pánovi Ježišovi Kristovi zamiloval ešte pred založením sveta a predurčil ťa za súpodobného obrazu Svojho Syna.

Radoslav Stráňava

HĽAĎTE NA KRISTA JEŽIŠA

„A po tie soboty učil v jednej z tých synagóg. A hľa, bola tam žena, ktorá mala osemnásť rokov ducha nemoci a bola zohnutá a nemohla sa vzpriamiť nijakým spôsobom. A keď ju videl Ježiš, zavolať ju k sebe a povedal jej: Ženo, oprostena si svojej nemoci! A položil na ňu ruky, a naskutku sa narovnala a oslavovala Boha“ (L 13,10-13).

Žena spomínaná v citovanom oddiele Písma bola dlhé roky pre chorobu zohnutá, hľadela do zeme a nemohla sa narovnať a pozdvihnúť svoj zrak hore k nebu. Obrazne povedané sme aj my mnohí boli takýto. Hľadeli sme len na zemské veci, nič z toho čo je hore, čo je nebeské nebolo pre nás dosiahnuteľné. Ani nás to nezaujímalo, ani nepriťahovalo. Poznali sme iba to zemské, bolo to pre nás prirodzené a ani sme si neuvedomovali, že to je naša vážna duchovná choroba, ktorá sa nazýva hriech. Hriech spôsobil aj to, že sa človek odcudzil Bohu a stratil

o neho záujem. Keby sa však Boh dotkol človeka prostredníctvom Pána Ježiša Krista, človek by sa mohol konečne narovnať a pozdvihnúť svoj zrak hore k nebu.

Keď starozákonní Izraeliti reptali pri putovaní po púšti, Boh na nich poslal hadov, ktorí štípali ľudí a mnohí zomreli (4M 21,6). Keď ľudia činili pokánie a prosili Mojžiša o záchranu, Boh mu prikázal urobiť ohnivého hada a vystaviť ho na tyč. Každý uštipnutý, ktorý pozrel na hada na tyči bol uzdravený a nezomrel. Pán Ježiš tento príbeh spomínal Nikodémovi: **„A ako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený Syn človeka, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho“** (J 3,14-18).

Ten ktorému je duchovne predstavený Pán Ježiš Kristus – jeho dobrovoľná a ochotná obeť za naše hriechy, jeho láska k nám hriešnikom – ten môže byť skrze vieru uzdravený zo svojho hriechu. Kto sa vierou pozrie na kríž, na ktorom bol Pán Ježiš vyvýšený od zeme a súdený za naše hriechy – môže potom oslavovať Boha za dokonané dielo spasenia.

Aj veriaci ľudia potrebujú vždy znova a znova pozdvíhať svoj duchovný zrak k nebu a na Pána Ježiša. Pohľad na neho je vždy uzdravujúci. V *liste Židom* sa vyskytuje výzva: **„Hľad'te na Krista Ježiša!“** (Žd 3,1). V 11. kapitole tohto listu je zaznamenaný oblak svedkov viery, kde sa spomínajú Ábel, Enoch, Noe, Abrahám, Sára... A po svedkoch viery, po tej galérii obrazov mužov a žien prichádza to hlavné, podstatné, najväčšie – Veľvodca viery a dokonávateľ Ježiš. **„h'adiac na Veľkňaza viery a dokonávateľ'a Ježiša, ktorý**

miesto radosti, ktorá ležala pred ním, strpel kríž opovrhnut hanbou a posadil sa po pravici trónu Božieho“ (Žd 12,2).

Pohľad na Pána Ježiša Krista je pre veriaceho človeka aj posilňujúci. Keď je človek zahľadený na seba, vidí len svoju slabosť a nedokonalosť a je z toho zdeptaný. Alebo keď človek pozerá iba na problémy a starosti, ktoré sú pred ním a týčia sa do neba ako obrovskí obri, cíti sa malý a bezmocný. Pohľad viery na Pána Ježiša prenáša človeka cez prekážky, aj cez vlastnú slabosť.

V starozákonnej Piesni Šalamúnovej milá vierou vidí a počuje svojho milého: **„Hlas môjho milého! Hľa, tu ide! Skáče po vrchoch, poskakuje po kopcoch. Môj milý je podobný srne, alebo mladému jeleňovi“** (PŠ 2,8.9). Niekedy vidíme vo voľnej prírode srny a jelene s akou ľahkosťou behajú a skáču, akoby pri tom nevyvíjali žiadnu námahu. Keď sme na nejakej turistike a s veľkou námahou šliapeme do kopca, závidíme týmto zvieratám. Kráľ Dávid vedel čo to je, keď ho Boh posilňoval a jeho nohy robil podobnými nohám jelenice. **„Silný Boh je to, kto ma opasuje silou a dáva, aby moja cesta bola bezúhonná, moje nohy robí podobnými nohám jelenice a stavia ma na mojich výšinách. Moje ruky učí boju a moje ramená lámu ocelové lučštie“** (Ž 18,33-35). Keď bol Dávid posilnený vo viere, mal veľkú nádej: **„Lebo v tebe prebehnem vojskom a vo svojom Bohu preskočím múr“** (Ž 18,30).

Keď pozeráme vierou na Pána Ježiša Krista, vidíme ho ako veľkého víťaza, ako toho, ktorému nie je nič nemožné, ktorý aj nás môže a chce posilniť. Takto ho videl apoštol Pavol, keď písal: **„Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi“** (F 4,13).

Kiež by toto Pavlove vyznanie bolo aj naším, aby sme vládali čeliť všetkým problémom a aby sme v moci Božej zdolávali všetky prekážky, na slávu nášho Boha a Pána Ježiša Krista.

Matúš Koša

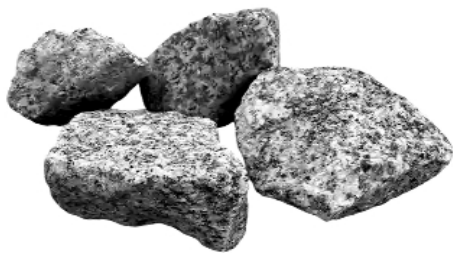
Cestou životem, ročník 33., 14. 12. 1975

NEOPRACOVANÝ MATERIÁL

„...všetko spolu pôsobí na dobré tým, ktorí sú povolani podľa preduloženia. Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna...” (R 8,28.29).

„V každom kuse tvrdej žuly sa ukrýva krásna socha; stačí odstrániť zbytočný kameň, ktorý ju obklopuje,“ napísal jeden súčasný slovenský autor. Podobne je zrejme každý kresťan na začiatku svojej cesty. V dôsledku nového narodenia získal Božiu prirodzenosť, avšak zostáva surovým materiálom. Stále ho viažu niektoré staré návyky; sprevádza ho stará prirodzenosť, hoci už neformuje jeho život ako rozhodujúci princíp. Jeho spôsob života je ovplyvnený prostredím – môže ísť o napodobňovanie svetských vzorov, nadmernú príťažlivosť k určitým duchovným autoritám, prijímanie názorov bez vnútorného porozumenia či nekritický obdiv osobnosti a pod. Zároveň zostáva predmetom práce Ducha Svätého. Ten ho opracúva kladivom a dlátom Božieho Slova a všetkým, čo do jeho života vstupuje, v miere, akú mu kresťan dovolí. Je to celoživotný, často bolestivý proces.

Cieľ je však slávny: stávať sa podobným obrazu Syna Božieho. Nejde o napodobeninu ľudského vzoru, ale o pôvodný obraz, pri zachovaní individuality – **„Kristus vypodobnený vo vás.”**

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 15., 21. 12. 1949

FORMOVANIE UTRPENÍM

„Preto neustávame, ale jestli sa aj náš vonkajší človek ruší, vnútorný sa obnovuje deň čo deň“ (2K 4,16).

Sochárov syn sa opýtal svojho otca pri práci: „Otec, prečo kaziš toľko kameňa?“ „Dieťa moje,“ odpovedal mu otec jemne, „čím viac mramoru ubudne spod dláta, tým jasnejšie sa ukazuje postava, ktorú tvorím.“

Presne tak je to aj v našom duchovnom živote. Keď Gedeon a jeho muži rozbili svoje nádoby, zjavilo sa svetlo. Len rozbitá alabastrová nádoba pokryla dom vôňou vzácnej masti. Len keď hľadáme na svoje utrpenie vo svetle večnej slávy, prinesie nám víťazstvo, útechu a radosť.

Problém ľudského utrpenia je starý ako ľudstvo. Všetkých 42 kapitol Jobovej knihy hovorí o utrpení jedného z Božích ľudí. Ako vidíme z prvých kapitol, toto utrpenie je predmetom Božieho pozorovania a riadenia. Boh ospravedlňoval Joba, hoci ho ľudia a satan obvinili. Svet je pre kresťanov zlým domovom, ale dobrou školou, v ktorej sa pripravujeme na slávnú službu živému Bohu.

Frederick Butcher

Písomný odkaz FB

SKÚŠANIE DUCHOV

„Jednému sa dáva skrze Ducha... rozoznávanie duchov...” (1K 12,8-10).

Apoštol Ján nám zanechal vážne napomenutie: **„Milovaní, neverte každému duchu, ale skúšajte duchov, či sú z Boha, pretože mnohí falošní proroci vyšli do sveta“ (1J 4,1).** Táto výstraha je

obzvlášť aktuálna teraz, keď sa vek, v ktorom žijeme, rýchlo blíži ku koncu a na obzore už svitá nový deň. Preto duchovia, ktorí nie sú z Boha, v týchto posledných dňoch usilovne pracujú na tom, aby oklamali neskúsených veriacich, ktorí boli inak úprimní a horliví. Spôsob činnosti týchto klamlivých duchov spočíva v tom, že jednoducho napodobňujú všetko, čo je sväté. Týmto smerom sa totiž ich dielo skazy vykonáva najlepšie a mladé veriace duše si ani nevšimnú, že zišli z cesty a dostali sa do osídla a stali sa natrvalo neschopnými pre Pánovo dielo. Áno, dokonca sa stáva, že niektorí dokonca zahynú vo viere, čím je Pánovo meno zneuctené, veriaci poškodení a svedectvo natrvalo zničené.

Božie slovo hovorí, že do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov, ktorí sa chcú vkradnúť medzi veriach, aby ich učili a vzdelávali. Samozrejme, vyučovať a vychovávať veriach je veľmi dobrá a žiadúca vec, ale takýto falošný prorok, ktorého duch nie je z Boha, sa touto predstieranou činnosťou len snaží dostať medzi veriach. Keď sa mu to podarí, potom je už otázka skutočného vzdelávania nemožná, pretože jeho službou je zavádzať sekty zatratenia, ako píše apoštol Peter: **„ktorí postranne uvedú sekty zatratenia“** (2Pt 2,1).

Pokiaľ vieme, Písmo nehovorí nič o tom, prečo Boh vo svojej obdivuhodnej múdrosti dovolil týmto duchom takú zvodnosť. S istotou však môžeme povedať, že to všetko patrí do boja viery, v ktorom môžeme dosiahnuť víťazstvo len vďaka Duchu Svätému a Božiemu slovu, ktoré v nás prebýva (1J 2,12-14). Apoštol Ján ďalej hovorí, že povstalo mnoho antikristov, čím myslí bývalých učiteľov a prorokov zborov, ktorí boli nejakým spôsobom oklamaní cudzím duchom. Nazýva ich zvodcami a opäť dodáva, že ich je veľa. Nevyznávajú, že Ježiš Kristus prišiel v tele, a nezotrvávajú v Kristovom učení. Takýchto ľudí nemáme prijímať do svojich

domovov, ba ani ich zdraviť! **„Lebo ten, kto ho pozdravuje, účastní sa jeho zlých skutkov“** (2J 7.11).

Apoštol Pavol píše v liste Timotejovi: **„Ale Duch hovorí výslovne, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať bludných duchov a učenia démonov“** (1Tm 4,1). Toto nebezpečenstvo však hrozilo už za čias apoštolov, lebo Pavol musel zboru v Tesalonike napísať: **„Ale vás prosíme, bratia, ohľadne príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu, aby ste sa nedali hneď zvikať od umu ani sa strašiť ani duchom ani slovom ani listom, ako nami poslaným, ako čo by už bol nastal deň Kristov“** (2Te 2,1.2). Takže už existoval duch bludu, ktorý učil, že prišiel Pánov deň.

O anjeloch sa píše, že Boh ich používa ako vetry alebo služobných duchov, **„ktorí sú posielaní slúžiť tým, ktorí majú zdediť spásu“** (Žd 1,1.7.14). Z toho môžeme usúdiť, že anjeli nikdy nemajú také úlohy, aby vstúpili do človeka a potom skrze neho učili. Ale práve to robia klamliví duchovia; zatiaľ čo anjeli na Boží príkaz konajú skôr tieto služby: Petra vo väzení vyslobodia z väzenia, Kornéliovi odkážu, aby zavolať Petra, pozemskému prorokovi Eliášovi prinesú chlieb a vodu, lebo sú **„silní hrdinovia, ktorí činia Jeho slovo, hotoví počuť hlas Jeho slova“** (Ž 103,20). Z toho vidíme, že Boží anjeli sú úplne iná trieda bytostí s poslaním, ktoré môžeme ľahko odlíšiť od činnosti duchov bludu. K tomu môžeme dodať, že služba anjelov presahuje hranice hrobu, ako to vidíme na prípade Lazara, ktorého odniesli do Abrahámovho lona.

Nečistí duchovia teda nevykonávajú také služby ako anjeli, ale snažia sa zmocniť mysle človeka a ovládať ho tak, ako to robí Duch Svätý. Je škoda, veľká škoda, že veriaci často neskúšajú duchov a tak ľahko dávajú sluch svojho srdca každému duchu! Keď takýto nepriateľský duch ovládne myseľ, ovplyvňuje aj pocity

človeka a spôsobuje falošnú radosť, dokonca hlboký pokoj. Mnohí ľudia sú zmocnení ku krásnym modlitbám, k podmanivým rečiam a k rečiam v cudzích jazykoch (samozrejme, všetko je len imitácia). Iní vyzývajú hriešnikov k pokániu, k vyznaniu hriechov s osobitným dôrazom k vyzývaniu Boha. (Aspoň také je svedectvo ľudí, ktorí niečo také sami zažili, ale neskôr boli Božou milosťou opäť vyslobodení).

Celý tento duchovný podvod je naozaj úžasný. Ale nečudujme sa, veď jeho zakladateľom je „otec všetkých lží“, ktorý sa za týmto účelom všemožne premieňa na „anjela svetla“. Tento starý podvodník vyvíja svoju najväčšiu aktivitu tam, kde došlo k duchovnému prebudeniu, aby všetko zaviedol do špinavých vôd. Preto apoštol Pavol, plný obáv o Korintňanov, píše: **„Ale bojím sa, aby snád' tak, ako čo had zviedol Evu svojou chytrosťou, neporušili sa tiež nejakou vaše mysle a neodvrátili od prostoty a čistoty oproti Kristovi. Lebo pravda, ak ten, kto ide k vám, káže iného Ježiša, ktorého sme nekázali, alebo ak dostávajú iného ducha, ktorého ste nedostali, alebo iné evanjelium, ktorého ste neprijali, pekne znášate“** (2K 11,3.4). Z tohto miesta sa dozvedáme, že Korintňanom hrozilo nebezpečenstvo poblúdenia, a to preto, že vo svojej telesnosti chceli získať dar hovoriť jazykom, aby sa ním mohli chváliť (pozri 1K 14), bez toho, aby sa usilovali získať lepšie dary na vzájomné budovanie, napomínanie a útechu. Ak sa niekto snaží získať dar hovorenia jazykmi, už tým otvára dvere cudziemu duchu. Všimnime si, že Písmo nás nikde nenabáda k takémuto úsiliu. Pomýlení sa však domnievajú, že hovorenie jazykmi je znakom krstu Duchom Svätým. Po prvom omyle sa ľahko urobí druhý omyl, a potom sa ide ďalej a ďalej z priamej Božej cesty.

Ale ako vlastne testujeme duchov? Samozrejme, Písmom. Najprv si všimnime, čo Písmo nehovorí! Nehovorí naprí-

klad, že by niektorý duch, ktorý vyvoláva nejaký rozkošný pocit alebo nadšenie, alebo duch, ktorý by niekoho celkom zmocňoval k čineniu zázrakov, musel byť z Boha! Naopak, vieme, že satan, ktorý mal moc ublížiť Jóbovi, má určite aj moc uzdraviť. Ani Písmo nám nikde nehovorí, že duch, ktorý hovorí rôznymi jazykmi, musí byť preto už od Boha. Pán Ježiš nás však vopred varoval, že mnohí ľudia budú v jeho mene prorokovať, vyháňať démonov a robiť mnohé zázraky. Pán Ježiš však napriek tomu o nich nevie a nazýva ich **„pracovníkmi nepravosti“** (Mt 7, 22.23), pretože zázraky, ktoré robili a budú robiť, sú dielom klamlivého ducha.

Znova sa zamyslime nad tým, ako by sme mali skúšať ducha podľa Písma. Písmo nám jasne hovorí: **„Každý duch, ktorý vyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, je z Boha; a každý duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, nie je z Boha“** (1J 4,2.3). Znamená to, že by sme sa mali každého podozrivého ducha pýtať len na to, či vyznáva Pána Ježiša ako prichádzajúceho v tele? Nemyslíme si, že to je zmysel tohto verša Písma, pretože klamlivý a podvodný duch môže povedať a vyznať čokoľvek. Skôr to znamená sledovať, či učenie, ktoré duch so sebou prináša, je verne podľa Písma. Stredobodom správneho učenia je práve vyššie citovaná pravda, že Pán Ježiš prišiel v tele. Veľké je tajomstvo pobožnosti v pravde, že Boh sa zjavil v tele (1 Tim 3, 16). Slová: **„Pán Ježiš prišiel v tele“** sa nachádza aj v 2. Jánovom liste. Ján tam píše o tých, ktorí nevyznávajú: **„Ježiša Krista, prišlého v tele. To je ten bludár a antikrist“** (2J 7). Ďalšie dôležité slová tohto listu sú: **„Kristovo učenie.“** Duch, ktorý nie je z Boha, sa znenazdania a veľmi obratne vyhne základným pravdám Písma, čo si mladí veriaci ani nevšimnú. Preto sa skúšanie ducha má robiť podľa možnosti spoločne, aby všetci veriaci (vzhľadom na takéto nebezpečenstvo) mohli s bázňou a trasením pracovať na

svojom spasení. Ak je možné poradiť sa v takýchto veciach so staršími bratmi, nech sa tak vždy stane! Nikdy sa však nemá prihliadať len k názorom, či už osobným alebo k niektorým zdanlivo správne vyzerajúcim, ale len k tomu, čo o tom hovorí Písmo! Apoštol Ján mohol niektorým veriacim napísať tieto slová: **„...ste silní a Božie slovo zostáva vo vás, a zvíťazili ste nad tým zlým“** (1J 2,14).

V liste, ktorý Pán necháva napísať efezskej cirkvi, sa výslovne píše: **„skúsil si tých, ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolmi, a nie sú, a našiel si a spoznal, že sú luhári“** (Zj 2,2). Niektorí veriaci však nie sú schopní rozoznať vôbec nič. Stále potrebujú mlieko, lebo **„dokonalých je tvrdý pokrm, tých, ktorí pre zvyklosť majú vycvičené zmyslové ústroje a tak spôsobilé posúdiť čo je dobré a čo zlé“** (Žd 5,14).

Keď asi pred sto rokmi zvodný a klamný duch zachvátil mnohých veriacich v Anglicku, aby prorokovali a hovorili jazykmi, okamžite nasledovali strašné bludy. Smutným výsledkom vtedajšej činnosti nepriateľa je dnešná takzvaná „apoštolská cirkev“.

Duch, ktorý nie je z Boha, hovorí veľmi veľa o Duchu Svätom a veľmi málo, vlastne čoraz menej o Pánovi Ježišovi. Dalo by sa to nazvať akýmsi „kultom Ducha“, ktorému sa dáva najvýznamnejšie miesto; miesto, ktoré patrí iba Pánovi Ježišovi, čo skutočný Duch Svätý nikdy nerobí. O Duchu Svätom Pán povedal: **„Ale keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čo počuje, aj budúce veci vám bude zvestovať“** (J 16,13.14). Inými slovami, vždy bude poukazovať len na Pána Ježiša, ktorý prišiel v tele, a sám zostane v pozadí, aby prvé miesto a česť patrili Pánovi Ježišovi. Zvodný duch nepriateľa robí pravý opak, pretože sám chce byť uctievaný. Nie je aj on v skutočnosti bohom tohto sveta? A teraz sa pozrime: Ak

sa mu niekde podarí tak preštiť veriacich, že mu prinášajú božskú úctu, hoci aj nevedomky, aké veľké je jeho víťazstvo! Preto je potrebné bdieť a mať celú Božiu výzbroj, aby sme mohli odolať útokom diabla (Ef 6,11). Proti duchovnej moci musíme používať duchovné zbrane, **„meč Ducha“**, ktorými je Božie slovo!

Ako sme už zdôraznili, nepriateľ sa dnes často snaží oklamať veriacich tým, že im umožňuje „hovoriť jazykmi“ a zároveň ich necháva tvrdiť, že je to znamenie „krstu Svätým Duchom“. Náš drahý Pán nás chce chrániť pred všetkým zlým, a preto mnohí dostávajú tento falzifikát až po veľkej námahe a opakovanom volaní po ňom. Zvyčajne je to tak, že najprv začne nejaká mladá, nadmieru radostná sestra a potom ostatní kričia „Halleluja“. V Písme však nemáme ani najmenší podnet, aby sme o niečo také žiadali, a už vôbec nie správu o tom, že nejaká žena niekedy hovorila jazykmi! V *Skutkoch apoštolov* čítame len o mužoch, ktorí mali tento skutočný dar hovoriť jazykmi, a to: Peter s jedenástimi (Sk 2,14), potom Kornelius a muži, ktorí boli s ním (Sk 10, 7-46), a nakoniec dvanásť mužov (Sk 19, 1-7). O ženách (pannách) čítame len raz, a to, že boli prorokyne (Sk 21,9), čo bolo samozrejme s prikrytými hlavami a mimo zhromaždenia! Ale stáva sa, že zvyčajne príde mladá sestra k vytrzeniu a v zhromaždení hovorí jazykmi, a potom povie, že dosiahla krst Ducha Svätého a že sa stala tou „opatrnou pannou“, čo jej potom len pridáva na chvále a dôležitosti, ak nie nepostrádateľnosti! Ale meč Ducha, Božie slovo, nám hovorí: **„Nech vaše ženy mlčia v zborech, lebo sa im nedovoľuje hovoriť, ale podriaďovať sa ako i zákon hovorí... lebo je mrzká vec žene hovoriť v zbore... nech vie... že sú to prikázania Pánove“** (1K 14,34-37).

Ako je to teda teraz? Alebo ide Duch Svätý tak ďaleko, že vedie dušu k priamej neposlušnosti voči Božiemu slovu, ktoré napísal On sám? Nie je potom vrcholom

podvodu a zvrátenosti, keď prítomní, už zvedení bratia nepretržite prevolávajú: „*Chváľ Pána, haleluja!*?“ Áno, toto je Saulov hriech, pre ktorý potom stratil kráľovstvo, pretože ho Pán zavrhol. Písmo výslovne hovorí: „*Hľa, poslúchať je lepšie ako obetovať a pozorovať na slovo Hospodínovo ako donášať tuk baranov*“ (1Sa 15,22).

Nikdy neverme takému duchu, ktorý vedie k neposlušnosti, lebo nie je od Boha! Postavme sa proti nemu celým svojím srdcom a vytrvajte do poslednej chvíle! Pohrdajte ním i so všetkými jeho falošnými zvodmi a „obdarovaniami“. Stačí stiahnuť škrabošku „anjelovi svetla“ a hneď uvidíme: „*otca ľži*“, „*starého hada*“ a „*žalobcu bratov*“. Ale všetko má svoj čas, lebo aj na neho dôjde! „*A diabol, ktorý ich zvodil, bol uvrhnutý do jazera ohňa a síry... budú mučení dňom i nocou na veky vekov*“ (Zj 20,10).

Karel Kořínek

Cestou životem, ročník 33., 23. 12. 1975

DUCHOVNÁ PRÁCA LÁSKY

„*Neustále si pripomínajte skutky lásky*“ (1Te 1,3).

Ako dôležitá je pravda, že podstatou lásky je PRÁCA! Láska nie je len sympatiou či pocitom vyjadreným slovami, ale silou, ktorá nikdy neochabuje a prejavuje sa v činoch. Krásnym príkladom toho je JUDSKÝ ĽUD, ktorý pod vedením Nehe-miáša vybudoval a obnovil Jeruzalem.

Prvým charakteristickým rysom ich lásky bola práca na jeruzalemských hradbách a bránach. Tu vidíme začiatok toho, ako sa Božia láska prejavuje a pôsobí. Múr – hradba je symbolom oddelenia a brány (strážnych budov) symbolom bdelosti. Láska sa oddeľuje kvôli milovanému; chce pre neho žiť a potešiť ho.

Nemá zmysel pre iné veci a nepripúšťa cudzie vplyvy, ktoré by narušili dôverný vzťah, v ktorom sa navzájom zaväzujú! Buduje a stráži to, čo slúži pokoju.

Druhým prvkom bolo slávenie stánkov v meste po dokončení práce na múre. Aký obraz pútnického charakteru Božieho ľudu, ktorý nemá vo svete trvalé miesto, ale ktorého srdcia sú upriamené na večné zasľúbené nebeské miesta. Áno, dielo lásky nespočíva v budovaní pozemských hodnôt, ale v budovaní duchovných hodnôt, ktorými žije, ktorými slúži a v ktorých sa raduje.

Tretím rysom bola práca na obnove Božieho domu a jeho výstavbe. Aké krásne vyvrcholenie práce Božej lásky v cirkvi a prostredníctvom cirkvi.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 15., 10. 12. 1949

OVOCIE

„*Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotá, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť*“ (G 5,22).

Neobrátенý človek je ako divý strom. Preto od neho Boh nežiada ovocie. Vie, že takýto človek nemôže vyprodukovať nič duchovné, čo by bolo Bohu milé.

Veriacich si však Boh vyvolil a určil, aby vyšli a priniesli ovocie a aby toto ich ovocie zostalo. Ovocie nie je len služba, ale je to myseľ Pána Ježiša Krista, ktorú v nás Svätý Duch bude pestovať.

Zamyslime sa na chvíľu nad citovaným ovocím Ducha a uvidíme, že to všetko bolo v našom Pánovi. V tomto je náš nebeský Otec oslávený, keď prinášame ovocie. Chce, aby mu jeho milované deti vo všetkom pripomínali Pána Ježiša Krista. Aké jednoduché je nesenie ovocia: len zotrvávanie v Ňom. On je vinohradník a my sme ratolesti. Ak v Ňom zotrvávame a živíme sa Ním, budeme prinášať vzácne

ovocie pre Jeho potešenie a slávu. Nachádza v nás Pán toto ovocie? Neprihádza k nám nadarmo ako k tomu stromu v podobenstve?

Nebuďte sebeckí, nemyslíme na seba. Myslíme na nášho Pána. Dajme voľný priebeh Duchu, aby v nás vypestoval toto ovocie.

Steve Buckeridge

Na základe zvukového záznamu spracoval a upravil Daniel Mojžiš.

PÁN JEŽIŠ V KNIHE HAGGEUS A ZACHARIÁŠ

Haggeus a Zachariáš boli malí proroci, ktorí pôsobili v rovnakom čase, zhruba 500 rokov pred našim letopočtom, presnejšie od druhého roku kraľovania Dária (Hg 1,1, Za 1,1). Väčšina národa bola ešte v Babylone a tí, čo sa vrátili zo zajatia v prvej vlne, postavili oltár a základ chrámu. A hoci im to nik nezakázal, prestali stavať chrám a uprednostnili budovanie svojich vykladaných domov. Zastrážovanie zo strany okolia bola pre nich dostatočná výhovorka.

Pán Ježiš povedal, že Písma hovoria o Ňom: „**Vy spytuj(e)te písma, lebo sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o mne**“ (J 5,39). Platí to aj o týchto dvoch prorockých knihách. V tomto článku vyberieme päť bodov, v ktorých budeme obrazne či priamo vidieť Krista.

1. Správny čas

Boží ľud hovoril: „... **Nie je toto čas... aby sa staval dom Hospodinov**“ (Hg 1,2). Pravdou je, že doba nebola ľahká. Krajina bola zničená a ľud zeme unavoval ruky judského ľudu a desil ich, aby nestavali (Ezd 4,4-5). Avšak to, čo sa nám nie-

kedy zdá, že nie je dobrý čas, môže byť pre Boha ten správny čas.

Kedy poslal Boh svojho Syna? Keď prišla plnosť času (G 4,4). Aký to bol čas? Z ľudského pohľadu zlý. Židia boli pod nadvládou Rímskej ríše a duchovní predstavitelia národa mali už len formu. Ich srdcia boli ďaleko od Boha a Božieho slova. Viera srdcom v živého Boha sa zmenila na náboženstvo tradícií bez pravého poznania Boha a bez milosrdenstva k ľuďom. Avšak u ľudí „nečas“ či „nepravý čas“ je neraz u Boha ten správny čas.

V 3. Mojžišovej 23 sa spomína 7 sviatkov. Počas troch z nich mal Boží ľud ísť do Jeruzalema a tam sa ukázať pred Hospodinom. Bolo to Pascha (Veľká noc), Letnice a slávnosť stánkov. A tak tí istí rozptýlení Židia, ktorí boli svedkami smrti Pána Ježiša počas Paschy, boli svedkami aj Petrovej kázne na Letnice o tom, že Pán Ježiš vstal a žije. Mali si vypočúť okrem iného správu, že Toho, ktorého národ rukou bezbožných ukrižoval, Boh vzkriesil. Aké to načasovanie udalostí! Pán Boh to pripravil tak, aby správa evanjelia sa rýchlo rozšírila do rôznych miest, kam sa títo Židia z Jeruzalema po Letniciach vrátili.

Nevyberajme si čas a ani miesto služby! Nieкто môže povedať: „*Keby som vtedy žil, keď bolo prebudenie, ľahšie by sa mi slúžilo Pánovi!*“ Iný môže povedať: „*Začnem slúžiť až vtedy, keď bude doba ľahšia.*“ Alebo: „*Odídem tam, kde sa mi zdá, že sa žije lepšie a bude sa mi slúžiť ľahšie. Do spoločenstva, kde je viacej mladých a kde je lepšie biblické vyučovanie. Do cudziny, kde sa ľahšie žije...*“ Avšak Pán Ježiš odišiel z lepšieho, z nebeskej slávy, do horšieho, kde nemal ani kde hlavu skloniť v kontraste s vykladanými domami Judejcov. Prišiel v dobe duchovného temna, aby mohlo prísť prebudenie, záchrana „ovciam zahynulým“ z domu Izraelovho i pre celý svet. Preto veľmi pozorne zvažujme vec pred Božou tvárou, keď príde túžba niekam odísť, kde sa

to zdá byť ľahšie. Nie vždy to musí byť útek, niekedy Pán otvára dvere služby na inom mieste. Avšak nikam neodchádzajme, pokiaľ v tom nemáme jasno! Budme v správny čas na správnom mieste. A tam aj slúžme primerane darom, ktoré nám Pán Cirkvi dal.

2. Vzťah k Božiemu domu

Kým Judejci neprejavili dostatok nadšenia pre prácu na Božom dome, o Pánovi Ježišovi v súvislosti s chrámom je napísané: „... **Revnivosť za tvoj dom ma zožiera**“ (J 2,17). Aký je môj vzťah k Božiemu domu? Ak neurobím ani to minimum, aby som tam fyzicky bol, ťažko hovoriť o horlivosti, spoluúčasti na Božom diele. Za čo v živote bojujem? Čo sa dotýka môjho srdca? Sú to moje osobné záujmy, alebo Božie dielo a Boží dom? Kiežby sme dovolili Pánu Bohu zobudiť aj nášho ducha, ak sa tak ešte nestalo – a to čím skôr – kým nám čas neutečie „medzi prsty“.

3. Staviteľia

Ezdráš, Nehemiáš, Haggeus, Zachariáš, Zorobábel a ďalší ich súčasníci boli každý nejakým spôsobom zapojení do stavby chrámu. Po začatí práce ju na nejaký čas prerušili. Nechali sa zastaviť okolnosťami, ktoré vyhodnotili ako nepriaznivé. Avšak Pán Ježiš vybudoval svoju Cirkev, ktorú nepremohli a nepremôžu ani brány ríše smrti. Niektoré zhromaždenia boli počas jej histórie zatvorené, ale Cirkev, telo Kristovo stále žije a tak to bude stále.

Na rozdiel od hore uvedených staviteľov Pán Ježiš je väčší staviteľ. Hoci vo svojej dobe malo duchovné opodstatnenie stavať hmotný chrám, Boh neprebýva v chrámoch učených rukami. Božím chrámom sme my, živé kamene. A tento chrám vystavil Kristus. Napriek tomu, že bol známy ako syn tesára (Mt 13,55), v gr. je použité slovo „*tekton*“, čo vo všeobec-

nom význame nehovorí len o tom, kto pracuje s drevom, ale aj s kameňmi. Aj v tomto výraze môžeme vidieť povolanie Pána Ježiša v kontexte stavby, že je uholným kameňom, základom Cirkvi a my sme živými kameňmi na tejto stavbe.

4. Čistota

Druhá kapitola Haggeovho prorockta hovorí o tom, že keby sa niekto dotkol nečistého, stáva sa nečistým aj on: „**Vtedy povedal Haggeus: Keby sa niekto nečistý od mŕtveho dotkol ktorejkoľvek z týchto vecí, či bude nečistý? A kňazi odpovedali a riekli: Bude nečistý**“ (Hg 2,13). Na rozdiel od nás keď sa Pán Ježiš dotkol nečistého a nečistých, nezašpinil sa. Naopak, nečistí boli očistení, malomocní uzdravení... Pán Ježiš vstúpil do hriešneho sveta ako chlieb z neba a ostal čistý podobne ako Starom zákone manna z neba, ktorá padala na zem, kde bola púšť a piesok. Napriek tomu ju národ zbieral a jedol.

5. Príchod Pána Ježiša

Posledné kapitoly proroka Zachariáša hovoria o dvoch príchodoch Pána Ježiša. Kým predchádzajúce body hovorili o porovnaní postáv Starého zákona s Pánom Ježišom, tu sú priame prorocké o Ňom. Aj keď to všade neplatí, vo všeobecnosti môžeme skonštatovať, že kapitoly 9-11 hovoria o Jeho prvom príchode a kapitoly 12-14 o Jeho druhom príchode. Prvý i druhý príchod Pána Ježiša sa dá rozdeliť na dve časti: na súkromnú a verejnú, medzi ktorými je istá časová medzera.

Súkromná časť prvého príchodu Pána Ježiša sa týkala Jeho narodenia v Betleheme. Videlo ho len malé množstvo ľudí a mnohí ľudia, ktorí sa nachádzali v tom čase v Betleheme ani netušili, čo sa deje.

Verejná časť sa týkala príchodu Pána Ježiša do Jeruzalema. Jeho vjazdom začína verejné vyvrcholenie služby. Zacha-

riáš prorocky hovorí o oficiálnom predstavení Mesiáša, židovského kráľa národu: „**Plesaj veľmi, dcéro Siona, pokri-kuj radostne, dcéro Jeruzalema! Hľa, tvoj kráľ príde k tebe, spravodlivý je a plný spasenia chudobný a jazdia-ci na osloví, na osľati, žrebcovi oslíc**“ (Za 9,9) Keď Ho Židia s radosťou a slá-vou vítali, vedeli, že tieto slová sú o Ňom. Žiaľ, Jeho služba v Jeruzaleme končí tým, že ho verejne zavrhl.

Súkromná časť druhého Kristovho prí-chodu je spojená s Jeho príchodom do povetria, do oblakov, ktorá bola pre starozákonných prorokoch tajomstvom a spolu s obdobím Cirkvi bola údolím, ktoré medzi vrchmi nevideli. Apoštol Pa-vol o tomto tajomstve napísal: „**Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hla-som archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní bu-deme razom s nimi vychvátení v obla-koch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom**“ (1Te 4,16-17).

Tento príchod sa týka len Cirkvi. Zvyšok sveta nepochopí, čo sa bude diať. Pavol v 2Te 2 vysvetľuje, že Satan za-bezpečí také vysvetlenie vecí, že ľudia uveria jeho lži. Dnešné médiá sú príkla-dom toho, že to nebude ťažké. Po každej významnej udalosti sa rýchlo objavujú konšpiračné teórie a nebude tomu inak ani v budúcnosti.

Verejná časť druhého Kristovho prí-chodu je spojená s Jeho príchodom nie do oblakov, ale v oblaku, s oblakmi: „**Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí ho každé oko, aj tí, ktorí ho prebodli, a nariekať budú nad ním všetky pokolenia zeme. Áno, amen**“ (Zj 1,7). To už nebude prí-chod pre svätých, ale so svätými, nie „súkromný“ príchod len pre Cirkev, ale uvidí Ho každé oko, celý svet. Tak, ako každý národ počas 24 hodín má možnosť vidieť slnko, tak to dokáže Pán Boh aj bez pomoci médií zabezpečiť, aby všetci uvi-

deli toho, ktorý stvoril slnko a je Slnkom spravodlivosti, Pána Ježiša.

Kapitoly 12 - 14 detailne hovoria o tých-to udalostiach, o tom, že Židia v súžení spoznajú toho, ktorého prebodli, o geo-grafických zmenách a o kráľovstve, kde bude vládnuť Pán Ježiš. Udalosti týka-júce sa Jeho prvého príchodu sa do bodky naplnili a nemáme dôvod pochybo-vať, že sa naplnia aj tie, ktoré sú spojené s Jeho druhým príchodom.

Keď si čítame Bibliu, hľadajme v nej Krista s túžbou poznať Ho ešte viac. Keď prichádzame k Lámaniu chleba, nech sú naše srdcia a v prípade bratov aj ústa plné chvály a vďačnosti z toho, ako sme Pána Ježiša videli počas týždňa. Potom aj naše modlitby sú čerstvé, živé a oslavujúce To-ho, o ktorom hovoria aj starozákonní proroci.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 15., 05. 01. 1949

ZNÁŠANIE KRÍVD

„**Prorokuj nám Kriste, ktorý ťa uderil**“ (Mt 26,68).

Bola to jedna z tých otázok, na ktoré Pán neodpovedal. Jeho mučitelia si mysleli, že nevie, kto Ho udel. Prirodzený človek si pamätá každú krivdu, ktorú mu kto spô-sobil. Mnohí ľudia vedia s veľkou pres-nosťou, kto im kedy ublížil. Na láskavé skutky zabudli, ale nikdy nie na krivdy.

Aj Božie deti ľahko upadajú do takých chýb, že takmer vždy hovoria len o tom, kde a aké rany dostali.

Ach, aký krásny príklad máme v na-šom Pánovi. Z jeho úst sa nikto nemal dozvedieť, kto ho udel. Nevyužil svoju vševědúcnosť, aby odhalil toho, kto z nich Ho udel. Jeho nepriatelia Ho o to žiadali, ale On mlčal. Aj v tomto nám hovorí: „**Učte sa odo mňa, lebo som tichý a po-korný srdcom**.“ O tomto skutku platia tiež slová: „**Zanechal som vám príklad**“.

Nasledujeme Jeho kroky. Učme sa mlčať o krivdách, ktoré dostávame od ľudí, a hovorme o všetkom dobrom, ktoré nám urobia. Nech nás sprevádza myseľ, akú mal náš Pán v hodine svojho najťažšieho utrpenia.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 15., 07. 12. 1949

USTARANOSŤ

„Každú svoju starosť zvrhnite na neho, lebo on sa stará o vás“ (1Pt 5,8).

Pánov ľud je pre svojho Pána veľmi vzácný. Je zrenicou jeho oka, jeho klenotom. Nemôže na nich zabudnúť. Nosí ich na svojej hrudi a pleciach. Neexistuje okamih, aby na nich On, Hospodin, ktorý dodržiava zmluvu, nemyslel.

Preto keď sa pozeráme na rozbúrené more pred sebou a pýtame sa: Ako sa prebojujeme cez tieto vlny? On nám hovorí: **„Nikdy ťa neopustím ani ťa neza nechám.“** Keď si uvedomíme, že On sa o nás tak dokonale stará, vtedy spoznáme, aké sú všetky naše starosti nemiestne a zbytočné. On, Všemohúci, Vševedúci a Všadeprítomný, stojí za nami. Jeho skúšaný ľud je obklopený Ním samým, ako bol Jeruzalem obklopený horami. Potrebujeme ešte niečo viac? Môže nám Boh dať viac než takéto uistenie a prísľub? Uvrhujme teda na Neho svoju starosť, lebo On sa o nás stará. Svojimi starosťami Pána iba zarmucujeme. Keď svoje starosti zveríme Jemu, pomôže nám a On je oslávený.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 33., 30. 12. 1975

OČAKÁVANIE

„Hľa, roľník očakáva vzácny plod zeme a čaká naň trezlive“ (Jk 5,7).

Toto je výstraha pred netrepezlivosťou, keď sa pokrok zdá byť malý. Človek čaká rýchly výsledok tam, kde ho Boh nečaká. Časom sa nám zdá, že sa Božia vec nehne z miesta. Múdry sa však uspokojí a bude trezlive čakať na Pána. On nás nikdy neprestane uisťovať, že dobré semeno, zasiate do dobrej pôdy, prinesie úžitok na Jeho chválu a na radosť a vďačnosť voči Bohu. Takto sa kresťan učí, ako Boh volí ľudskú krajinosť, aby človeka naučil chodiť vierou. Boh chce, aby sme v búrke ako aj v klude dúfali v Neho celým svojim srdcom a zverili Mu svoje cesty. Boh nám nesľubuje imunitu od bremien a rôznych skúšok. Sľubuje nám však svoju divy činiacu prítomnosť. Tá sa vždy prejaví v náš prospech. Ona premení nočnú tmú v jasnosť slnečného dňa. Takto, hľa, sa oplatí očakávať na Pána. Nuž spievajme si za každých okolností: *„Na Pána vždy očakáva s túžbou moja duša. Čo treba, On mi dá, lebo všetko dobre pozná...“*

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 15., 30. 12. 1949

PRAVÉ KORUNY A IMITÁCIE

„Na svojich hlavách mali zlaté koruny“ (Zj 4,4). „Na ich hlavách bolo čosi, ako nejaké koruny podobné zlatu“ (Zj 9,7).

Dokonca aj vo svete sa hovorí, že nie všetko, čo sa leskne, je zlato. V duchovných veciach sa čisté zlato nachádza iba u nášho Boha, ale nepriateľ má mnoho napodobenín a, žiaľ, mnoho ľudí sa nimi nechá oklamať. Pred našimi očami predstiera niečo ako korunu, ktorá je podobná zlatu, ale úbohé srdce človeka sa tým nechá oklamať a siaha po tom, ale je to márnosť a lapanie vetra. O našom Pánovi bolo prorokované: **„Na jeho hlavu si položil korunu z čistého zlata“ (Žalm 21,4).**

On nosí zlatú korunu, ale kráčaľ cestou pokory, sebazapierania a sebaobetovania.

Eva siahla po zakázanom ovocí a človek to robí neustále, ale je to „ako koruna podobná zlatu“. Vieme rozlíšiť skutočné od napodobeniny? Odvrátíme sa od imitácií a vydáme sa na cestu utrpenia, aby sme dostali skutočnú zlatú korunu?

Anonym

Za slov pravdy a lásky, ročník XX.,
marec 1936 číslo 3.

DUŠE POD OLTÁROM

„A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše zabitých pre Božie slovo a pre svedectvo, ktoré mali. A kričali veľkým hlasom: Až dokedy, Samovládca, svätý a pravdivý, nesúdiš a nepomstíš našej krvi na tých, ktorí bývajú na zemi? A bolo dané jednému každému dlhé biele rúcho, a bolo im rečené, aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluľužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabíť ako aj oni“ (Zj 6,9-11).

Ján videl pod oltárom duše tých, ktorí boli umučení pre Božie slovo a svedectvo, ktoré vydávali.

Telá týchto zabíťých ľudí boli v zemi alebo pohodené na zemi, ale ich duše boli u Boha. Mohli myslieť a hovoriť; boli teda vedomí, nie v podvedomí alebo v bezvedomí.

Tento stav, v ktorom človek môže cítiť, myslieť, hovoriť, mal Pavol na mysli, keď povedal: **„mám žiadosť zomrieť a byť s Kristom, lebo to by bolo o mnoho lepšie“** (rozumejme: než zostať v tele, F 1,23).

Adventisti bludne učia, že keď telo zomrie, zomrie aj duša tela a je v hrobe; a keď je v hrobe, tak samozrejme v bezvedomí. Je to veľký blud, lebo Pán povedal lotrovi na kríži: **„Dnes budeš so mnou v raji.“** Vieme však, že adventisti toto

miesto v Písme falšujú a pred slovom **„dnes“**, dávajú zaň čiarku a vetu čítajú takto: **„Ameň ti hovorím dnes, budeš so mnou v raji“**. Kedy mal byť lotor s ním v raji, Kristus to vraj nepovedal, lebo to vraj patrí k prvej vete. Aká nerozumnosť!

Lotrove telo bolo pochované, ale jeho duša – duch, to čo tvorilo podstatnú časť jeho bytosti, odišlo do raja. Preto mu Kristus povedal: **„Dnes budeš so mnou v raji.“** Ako sme už napísali: Pavol sa tešil, že bude s Kristom hneď po smrti. Na vrchu premenenia sa Mojžiš rozprával s Pánom. Jeho telo síce odpočívalo v zemi – Boh ho pochoval – ale on sám mohol hovoriť a ukázať sa spolu s Eliášom učeníkom.

Telá tých zabíťých mučeníkov boli síce v zemi alebo pohodené na zemi, ale ich duše odpočívali pod oltárom v nebi, kam Ján v duchu vstúpil. Aj oni boli pri vedomí, mysleli, divili sa, prečo Boh nesúdi a nepomstí sa za ich krv a mohol sa im aj prihovoriť.

Písmo, ako vidíme z nášho textu a z iných miest, učí, že človek nestráca vedomie ani po smrti. Telo je síce na zemi, kde sa rozpadá na prach, ale duch a duša odchádza k Pánovi. Bezbožní idú na súd (Žd 9,27) a do Hádu, miesta múk a odsúdenia, ktoré si ľudia zvykli nazývať proste peklom, a tak sa to prekladá aj v Písme (L 16,23). Veriaci ľudia nejdú na súd (J 5,24), ale idú k Pánovi podľa slov Pána i apoštolov.

Toto miesto v Háde, nazývané peklo, hoci by sme ho mohli nazvať aj inak, nie je miestom konečného zatratenia. Tým je **„ohnivé jazero“**, do ktorého budú uvrhnutí Hádes alebo peklo a smrť spolu s tými, ktorí nie sú zapísaní v knihe života (Zj 20,13-15).

Tu boli duše pod oltárom v nebi. Oltár nám hovorí, že tieto duše položili svoj život pre Boha. Obetovali ich pre Božie slovo a svedectvo, ktoré vydávali.

Títo svedkovia, ktorých duše budú odpočívať pod oltárom v nebi, nebudú patriť

do Cirkvi Pána Ježiša Krista. Budú patriť do inej Božej rodiny: do zvyšku izraelského ľudu. Keď tu budú vydávať svedectvo, za ktoré budú zabíjať, Cirkev už bude s Pánom. Jej údy už budú mať oslávené telá. Bola vychvátená k Pánovi ešte pred **„veľkým súžením“**. Ale títo svedkovia, ktorí volajú o pomstu, tu žili počas veľkého súženia a vyšli z neho, podobne ako ten veľký zástup zo *Zjavenia 7* a 144 000 vyvolených z izraelského národa.

Kristova Cirkev v tomto čase milosti nemôže volať o pomste. Nemá sa mstiť. Je vyučovaná, aby sa nemstila (*R 12,19*). Príklad má vo svojom Spasiteľovi, ktorý sa modlil: **„Otče, odpusť im.“** Tak sa modlil aj Štefan (*Sk 7,60*) a ďalší.

Doba po vytrhnutí Cirkvi bude podobná dobe zákona. Izraelský ľud a jeho proroci sa často modlili za pomstu. Volanie trpiaceho ľudu SZ o pomstu je tiež i prorocké a vzťahuje sa nepochybne na čas Jakobovho súženia (*Jr 30,7*). Pozri *Ž 79, 1-3.5.6.10; 83,10-19* a iné. Aj Mojžiš povedal (*5M 32,43*): **„Veselte sa, národy, s jeho ľudom, lebo pomstí krv svojich služobníkov, a vráti pomstu svojím protivníkom a pokryje hriech svojej zeme i svojho ľudu.“**

V tom čase **„Jakobovho súženia“** sa naplnia slová Pána Ježiša k jeho židovským učeníkom: **„A vtedy vás vydajú v súženie, a budú vás zabíjať, a budete nenávidení od všetkých národov**

pre moje meno.“ (*Mt 24,9*). Aj po tom, ako bude Cirkev vytrhnutá k Pánovi, bude tu mať Pán Ježiš svojich svedkov. Zvyšok izraelského ľudu povolá, aby o ňom svedčil ako o ich Mesiášovi, Vykupiteľovi a Kráľovi. Mnohí z nich budú zabíjať. Ich duše budú volať o pomstu.

Akú odpoveď dostanú títo svedkovia? Dostanú biele rúcha a bude im povedané, aby ešte krátky čas odpočívali, kým sa nenaplní počet ich spolusluhov a ich bratov, ktorí majú byť zabíjať ako oni. Títo spolusluhovia a bratia sú mučeníci, ktorí budú zabíjať počas posledných 42 mesiacov veľkého súženia. Ich prosba o pomstu bude tiež vypočutá. Boh je svätý a spravodlivý, takže pomstí **„svojich vyvolených, ktorí volajú k Nemu dňom i nocou, hoc aj pri nich zhovieva“** (*L 18,7*).

Keď sa otvorila šiesta pečať, nastalo veľké zemetrasenie a slnko sčernelo... lebo prišiel ten veľký deň Baránkovho hnevu (*Zj 6,12.17*). Prišiel, aby sa pomstil všetkým bezbožným (*2Te 1,7-9*).

Tieto duše mali počkať. Aj my čakáme. Nie na pomstu, ale na svojho Spasiteľa! Máme tiež biele rúcho – Kristovu spravodlivosť a Ducha Svätého ako predavok nášho budúceho večného dedičstva. A Svätý Duch, ktorý nám je daný, tento Pán, lebo Duch Svätý sa nazýva aj Pán, usmerňuje naše srdcia k Božej láske a k trpezlivému čakaniu na Krista (*2Te 3,5*). Ameň!

Zotrúvali pri lámaní chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Anonym

seriál úvah v kalendári Cestou životom 1970

POKOJNÁ OBEŤ

„Ak bude jeho obeť dar pokojnou obeťou bitnou“ (*3M 3,1*).

Úvod

Čím podrobnejšie sa zaoberáme starozákonnými obeťami, tým jasnejšie si uvedomujeme, že jeden druh obeť sám osebe nám neposkytuje úplný obraz Kristovej osoby. Len súhrnným zoskupením a pre-

hľadom dosiahneme správnu predstavu. Každá obeť má svoje osobitné charakteristické črty. Pokojná obeť sa v mnohých podrobnostiach líši od obete zápalnej. Jasné rozlíšenie a zváženie jednotlivých rozdielov medzi jednotlivými obeťami, nám pomáha pochopiť ich význam. Napríklad zápalná obeť bola rozdelená na predpísané časti, umytá vodou a celá spálená na oltári ako „**ohnivá obeť upokojujúcej vône Hospodinovi**“ – kňaz a obetujúci z nej nemali žiadny podiel. Pri obilnej (suchej) obeti pripadala časť z obete kňazovi. Z pokojnej obete sa len časť spálila na oltári ako ohnivá obeť Hospodinovi; zvyšok pripadal kňazovi a jeho rodinným príslušníkom, rovnako obetujúcemu a jeho rodine. Zápalná obeť poukazuje na Pána, ktorý podľa ľúbostnej vôle Otca naplňa Jeho svätú vôľu a je celkom pre Boha. Obilná obeť ukazuje, čím je pre nás a čím chce v nás byť. Pokojná obeť potom predstavuje naše obecenstvo.

Čo je obecenstvo

„A vzloží svoju ruku na hlavu svojho obetného daru...“ (3M 3,2)

Ked' sa z obetí pokojných dostal podiel Bohu, kňazovi a obetujúcemu, bolo vytvorené zvláštne obecenstvo, pri ktorom bol Boh zároveň hosťom. Všetci mali podiel na tej istej obeti. To je pravý význam obecenstva, mať s niekým na niečom podiel. Mať obecenstvo s Bohom znamená mať s Ním podiel na niečom svätom a čistom; pretože On je svätý.

Ked' sa Bohu približujeme v modlitbách, často hovoríme len o svojich pocitoch, skúsenostiach, záležitostiach, pokleskoch a utrpeniach. To všetko je správne, ak to robíme, a bolo by smutným svedectvom pre nás, keby sme to nášmu Otcovi neoznámili. Ak však hovoríme s Ním iba o svojich biedach a nedostatkoch, neznamená to, že by sme s Ním už mali obecenstvo.

Našími nedostatkami sa nemôže násýtiť ani Boh, ani my. Keď prichádzame pred Božiu tvár, budme naplnení Kristom; budme Ním celkom preniknutí a zamestnávajme sa Jeho životom, obeťou, osobou, láskavosťou, príhovorom, skorým príchodom, slávou; vyznávajme, ako sme šťastní, že je náš Spasiteľ, a vďační, že je náš Pán. Ak budeme mať v ňom zaľúbenie, ako má v ňom Boh, a ak budeme o tom pred Ním rozprávať, budeme mať obecenstvo s Bohom.

Krv základ obecenstva viery

„A synovia Áronovi, kňazi, budú kropiť krvou na oltár dookola“ (3M 3,2).

Krv kropená na oltár svedčila nielen o tom, že bol vydaný život, ale aj o tom, že boli naplnené Božie požiadavky. Krv kropená na oltár dookola, kde stál obetujúci, svedčila o tom, že tá istá krv uspokojila aj našu najhlbšiu potrebu. To dodáva veriacemu schopnosť a výsadu mať s Bohom obecenstvo. Aby sme mali obecenstvo s Bohom, musíme prebývať vo svetle. A ako je to možné? Iba na tomto vzácnom základe, že „**krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu**“ (1J 1,7). Čím viac v tomto svetle zostávame, tým citlivejšími sa stávame na všetko, čo vo svetle neobstojí. Tým väčšie ocenenie budeme mať pre preliatu krv za nás, ktorá nás opravňuje byť v obecenstve s Otcom a Jeho Synom, Ježišom Kristom. Je dôležité, aby sme boli v tejto pravde utvrdení a aby sme si uvedomovali, že len ako účastníci Božieho života a Božej spravodlivosti môžeme byť v prítomnosti Božej. Otec nemohol prijať mánotratného syna pri stole inak než v „**prvom rúchu**“.

Všetok tuk Hospodinovi

(3M 3,3.9.16)

Pri pokojných obetiach bolo presne určené, ako majú byť rozdelené: „**A bude obe-**

tovať z pokojnej obeti bitnej ohňovú obeť Hospodinovi, a síce tuk, ktorý pokrýva vnútornosti, i všetok tuk, ktorý je na vnútornostiach a obe ľadviny s tukom, ktorý je na nich, ktorý je na slabinách, ako aj bránicu s pečňou, to všetko odníme s ľadvinami. A kadiac budú to páliť synovia Áronovi na oltári so zápalnou obeťou, ktorá bude na dreve, položenom na ohni, a to bude ohňová obeť upokojujúcej vône Hospodinovi“ (3M 3,3-5). Ide o najvyberanejšie časti, ktoré strávil žiar na oltári; na tých nemal mať nikto podiel. Ako nám hovorí náš dnešný verš: Všetok tuk Hospodinovi! Tuk predstavuje zásobu pre vlastnú budúcu potrebnú výživu, nadmernú hojnosť, výbornosť a dokonalosť. V krvi sa zobrazuje život, a obličky v Písme vyjadrujú najvnútornejšie sklony a pohnútky duše. Spolu to poukazuje na Krista v Jeho dokonalej, skrytej len Bohu zjavenej podstate. Pre Otca je to upokojujúca vôňa, ktorá vyvolala Jeho úplné zaľúbenie.

Obet' pokojná sa skladá z dvoch obetí – bitnej a obilnej

„Toto je zákon pokojnej obeti bitnej, ktorú budú obetovať Hospodinovi. Ak ju niekto bude obetovať na chválu, bude obetovať s bitnou obeťou chvály nekvasené koláče, zamiesené v oleji, a nekvasené osúchy tenké, pomastené olejom, a bielu múku jemnú, zarobenú, koláče zamiesené v oleji“ (3M 7,11.12).

Okrem príslušného obetného zvieraťa mal pri tejto obeti ešte obetovať nekvasené koláče zamiesené v oleji, nekvasené tenké osúchy potreté olejom a bielu jemnú múku zarobenú.

Obe časti tejto obete poukazujú na Krista: prvá odkazovala na Krista ukrižovaného, druhá poukazovala na Jeho človečenstvo, ako sa prejavovalo v Jeho pozemskom živote. Keďže táto obeť znázorňovala obecenstvo človeka s Bohom, musel byť zdôraznený jeho základ, kto-

rým bola krvavá obeť. Táto obeť mala jasne svedčiť o tom, ako človek dosiahol pokoj a bol uvedený do obecenstva s Bohom. Táto obeť chvály mala zároveň vyjadriť vďačnosť a uznanie za zvláštny prejav Božej priazne a neobyčajné požehnanie.

„A mäso jeho bitnej obeti chvály pokojnej bude sa jesť v deň jeho obetného daru; neponechá z neho ničoho do rána“ (3M 7,15). To ilustruje, že nemôžeme duchovne žiť z minulých skúseností a duchovných zážitkov, veď máme stále nový dôvod na chválenie a dobrorečenie.

Pokojná obeť je veriacemu pripomienka zmierenia v obecenstve s Bohom

„Ak bude jeho obetný dar pokojnou obeťou bitnou... z hoviad... z drobného dobytku... koza...“ (3M 3,1.12).

Neexistovali žiadne obmedzenia, pokiaľ ide o vek alebo pohlavie zvieraťa, ktoré malo byť obetované ako pokojná obeť. V tom sa pokojná obeť líšila od zápalnej obete. Muselo však byť bezvadné, čím poukazovalo na čisté pohnútky a čisté srdce obetujúceho. Ale zviera, ktoré malo nejakú končatinu s vrodenu vadou, mohlo byť obetované dobrovoľnou obeťou: **„No vola alebo dobytča, ktoré by mali na údoch niečo priveľké alebo primalé, môžeš obetovať dobrovoľnou obeťou, ale za sľub nebude príjemné“ (3M 22,23).** To preto, lebo to nebola obeť za hriech ani zápalná obeť. Pre ne platili určité obmedzenia a presné určenia. Pokojná obeť neslúžila na obnovenie vzťahu k Bohu, ale ako pripomienka a vyjadrenie už nadobudnutého vzťahu – prejavom obecenstva, v ktorom sme so všetkými svojimi nedokonalosťami, no s čistým srdcom a čistými pohnútkami. Pri lámaní chleba si pripomínáme obeť, ktorá bola raz a navždy obetovaná za nás na Golgote, ktorá z nás sňala hriech. V jej dôsledku

sa smieme zúčastniť na pamiatke Pánovej smrti aj so svojimi nedokonalosťami, a Boh od nás prijíma duchovné obete chvály a vďaky, ktoré prinášame z očistených srdiec.

Obet' je pre Boha príjemná vôňa upokojujúca

„Verný je Boh, skrze ktorého ste povolani v obecnstvo jeho Syna, Ježiša Krista, nášho Pána“ (1K 1,9).

To nám pripomína naplnenie predobrazného významu starozákonnej pokojnej obete, ktorá znázorňovala obecnstvo. Pri obeti zápalnej išlo výlučne o upokojujúcu vôňu Hospodinovi. Na obilnej obeti sa podieľal aj starozákonný kňaz a jeho synovia. Obet' pokojná ale zachádza ešte ďalej: keď boli oltáru odovzdané krv, tuk a vnútornosti, svoj podiel okrem kňaza prijímal aj obetujúci. Otvára sa pred nami pohľad na podivuhodnú vzácnosť obete, ktorá je Bohu príjemnou a upokojujúcou vôňou a súčasne výsadou a prednosťou toho, kto má s Bohom účasť na tejto obeti. Ako málo si však uvedomujeme túto skutočnosť, že sa sýtime spolu s Bohom z Jeho obeti. Ako mnohým stačí, len keď boli vyslobodení z Božieho hnevu a odsúdenia! Len že boli prijatí podľa Božej milosti! Tým sa mnohí z vykúpených uspokojia. Pri obeti pokojnej je zrejmé, že ide o viac než o odpustenie. Sme povolani do obecnstva, k účasti na Pánovi Ježišovi. Zdieľame Jeho zavrhnutie, spolu s Ním trpíme a budeme s Ním tiež oslávení.

Obet' je veriacemu podnetom k vďačnosti a zdrojom pevnosti svojho povolania

Kto prinášal pokojnú obet', neprinášal ju preto, aby si urovnal vzťah alebo postoj k Bohu. Tá obet' vyjadrovala stav zmiernenia s Bohom a bola prejavom spokojnosti

a vďačnosti. Apoštol Pavol si bol istý svojím povolaním do obecnstva s Pánom Ježišom i povolaním veriacich v Korinte. Túto svoju istotu spájal s vernosťou Božou – ktorá ich **„upevní a zachová až do konca bezúhonných v deň nášho Pána Ježiša Krista“ (1K 1,8)**. Či by Boh neupevnil a nezachoval tých, ktorí sú povolani skrze Neho v obecnstvo Jeho Syna? Veď On ich sám povolal! Dovolil by, aby sa stratili z obecnstva Jeho Syna? Odkaz na Božiu vernosť je mimoriadne povzbudzujúci: upevňuje nás vo vernosti a poskytuje pevné vnútorné uistenie našej spolupatričnosti s Pánom Ježišom. So Synom Božím sme v tej najlepšej spoločnosti. Každé meno spomenuté v našom dnešnom verši má istý vzťah k tomu obecnstvu – sme v obecnstve s Ježišom, v obecnstve s Kristom, v obecnstve s Pánom. Zamyslime sa nad týmito vzťahmi. Čím viac si ich budeme uvedomovať, tým menej budeme stáť o priateľstvo a spoločnosť veľkých ľudí. Vo svojej pokojnej obeti sme dokonale spokojní.

Vernosť Božia je veriacemu zárukou povolania v obecn- stvo lásky Otca a Syna

Na vernosť veriacich v Korinte sa apoštol Pavol nemohol spoľahnúť, ale vo vernosti Božej vidí záruku ich povolania. Boli povolani, aby mali účasť na Pánovi Ježišovi. Je to nepochopiteľná láska Božia, že nás k tomu pripustila, že nám darovala podiel na Božom Synovi. Táto skutočnosť rozširuje náš obzor pre to, čo to znamená veriť v Pána Ježiša. Nie sme iba vzdialenými divákmi, ktorí s Ním počítajú a na Neho spoliehajú, ale sme spolu vtiahnutí do života a pôsobenia Pána Ježiša. On sa s nami delí o celé svoje bohatstvo. Kristus je **„náš život“ (F 1,21; Ko 3,3)**, my sme **„zomreli s Kristom“, „pochovaní sme s ním“ (R 6,4.8)**, a Boh nás **„spolu s ním vzkriesil aj posadil v po-**

nebeských oblastiach v Kristovi Ježišovi (Ef 2,6). Preto žijeme a všetko konáme „**v Kristovi**“, „**v Pánovi**“. To všetko súvisí s podielom na Pánovi Ježišovi, s obecnstvom s Ním. Túto účasť na „**Synovi**“, „**Ježišovi**“, „**Kristovi**“ a „**Pánovi**“ naznačovali starozákonné pokojné obete. Ako sa pri nich obetujúci radoval, tak sa my radujeme v Ňom.

Obet' Pána Ježiša základ ospravedlnenia a pokojnej viery

„Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu, skrze svojho Pána Ježiša Krista“ (R 5,1).

Medzi nami a Bohom už nie je žiadna priehrada. Obet' Pána Ježiša naplnila a uspokoila svätosť a spravodlivosť Božiu; hriech je odčinený. Všetko, čo súvisí so starým človekom, čo podlieha súdu, je za nami; je odstránené a preto máme dokonalý pokoj smerom k Bohu. Tento pokoj sa nezakladá na niečom v nás, nie na tom, čo by sme činili alebo zanechali, na našich citoch či skúsenostiach, ale iba na Kristovom diele. Viera nachádza tento pokoj mimo nás, v tomto dokonalom diele – v ospravedlnení, ktoré sme dosiahli skrze toto dielo. Tento pokoj nie je predmetom našej nádeje, tento pokoj máme. Nie je to pokoj so sebou samými, ale pokoj s Bohom; preto žijeme v tom vzťahu, na ktorý poukazovali starozákonné pokojné obete. Každá myšlienka, že by zo strany Božej voči nám bol hnev, úplne zmizla. Boh, s ktorým máme pokoj, je Boh, ktorý nás miluje. On sám nás zbavil všetkého, prečo na nás spočíval Jeho spravodlivý hnev. On vzkriesil Toho, ktorý niesol všetky naše hriechy; preto teraz majme pokoj s Bohom, kto sme v Ňom spočinuli vierou.

Pokojnú obet' predchádzajú obet' za vinu a obet' za hriech

„Tebe obetovať budem bitnú obet' chvály a budem vzývať meno Hospo-

dinovo“ (Ž 116,17). Kto vložil svoju ruku viery na Pána Ježiša ako obeť za hriech a vinu, zažil vzácné slovo: „**Zahladím tvoje prestúpenia ako hustý oblak a ako mrákavu tvoje hriechy“ (Iz 44,22).** Otázka hriechov je na kríži na Golgote dokonale vysporiadaná raz navždy a pohľad viery na Baránka Božieho ako na obeť zápalnú vyvoláva vo veriacom vedomie, že je učený Bohu príjemným v osobe Pána Ježiša. Také vzácné skúsenosti vyvolávajú v srdci blažené pocity šťastia, aké vyjadruje Žalm 116,12: „**Čím sa odplatím Hospodinovi za všetky dobrodenia, ktoré mi učinil?**“ Čo sa však mohlo Bohu priniesť, čo položiť na Jeho oltár? Tejto vnútornej potrebe vďačného Izraelitu vyšiel Boh v ústrety a dal Mojžišovi presne popísať, aká obeť mala byť v takom prípade položená na Jeho oltár. Bola to 1. obeť pokojná (3M 3,1), alebo 2. obeť chvály (3M 7,12), alebo 3. obeť sľubu a 4. obeť dobrovoľná (3M 7,16). Kto prinášal pokojnú obeť alebo niektorú z tých uvedených, vyjadroval s rôznymi odtieňmi vnútorný stav vďačnosti a šťastia.

Blaženost' pri pokojnej obeti

„Ty si Kristus, Syn živého Boha! A Ježiš odpovedal a riekol mu: Blahoslavený si, Šimone, synu Jonášov, lebo telo a krv ti toho nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach“ (Mt 16,17).

Keď sme vierou dospeli k presvedčeniu, že naše hriechy sú nám odpustené, že sme ospravedlnení a že Boh už viac na naše hriechy a neprávosti nespomína, zažívame blaženosť v obecnstve s Ním. Kristus je základ nášho pokoja, radosti a ďakovania.

Otvára sa pred nami nový pohľad na pokojné obete, v ktorých vidíme viac než len Kristovu odovzdanosť Božej vôli. Obetujúci nie je uvedený len ako divák, ale ako účastník – nielen aby obdivoval, ale aj mal podiel, aj prijímal. To udeľuje tejto obeti významný obsah. Ten istý Ježiš,

ktorý je uctievaný nebeskými zástupmi a potešením Božieho srdca, je zdrojom radosti, sily a potešenia pre každého veriaceho ako jednotlivca i pre celú obec vykúpených, celú Cirkev. Boh vo svojej milosti dal svojmu ľudu obecnosť, ktoré má so Synom, takže naše „**obecnosť je s Otcom a Jeho Synom Ježišom Kristom**“. Napriek tomu naše ocenenie nikdy nedosiahne výšku myšlienok Božích, a preto kňaz v predobraze nemohol mať účasť na „**tuku**“ pokojnej obete.

S obilnou obeťou sa obetoval aj kvasený chlieb

„Okrem koláčov bude obetovať i kvasený chlieb svojím darom obetným s bitnou obeťou chvály pokojnou“ (3M 7,13).

Z pokojných obetí patril podiel Bohu, kňazovi i tomu, ktorý ich prinášal. Nebolo všetko spálené na oltári (na oltár nesmel byť položený kvas – nebol spálený, bol predložený mimo oltára 3M 2,11) ako pri obete zápalnej, ale len určité časti. Ostatné dostali kňaz a obetujúci. Boh sa tu delil s človekom o obeť. Nekvasený chlieb je obrazom nepoškvrneného človečenstva Kristovho, kvasený ukazuje na nás. Hoci naše hriechy nás už neťažia, pretože obeť za viny bola obetovaná, predsa len je hriech v nás. Je tu koreň všetkého zlého. Nemôže sa síce rozrastať, pretože Kristus v nás pôsobí, ale je tu. Tak ako onen kvasený chlieb bol s nekvaseným predložený Hospodinovi, tak aj my sme pred tvárou Božou vždy v spojení s Kristom.

V Ňom sme aj my príjemnou obeťou a Kristovou dobrou vôňou Bohu. Sme v Kristovi, v Neho oblečení, v Ňom doplnení a v Ňom učinení príjemnými. Tiež aj naša služba, skutky, chvála a všetky duchovné obete sú vzácné Bohu iba v spojení s Kristom, čiže „**skrže Neho**“ (1Pt 2,5). Pred Božiu tvár prichádza všetko s Kristom; On je tam za nás.

Dobrovoľná pokojná obeť sa nazývala „Obet chvály“

„Tedy skrže neho obetujme vždycky Bohu obeť chvály, to jest ovocie rtov, vyznávajúcich jeho meno“ (Žd 13,15).

„Obet chvály“ sa nazývala dobrovoľná obeť pokojná (3M 7,12-15), ktorá bola prinášaná z dôvodov udalostí, ktoré zaväzovali k zvláštnej vďačnosti. Už za Starého Zákona sa stavia opravdivá obeť srdca, vnútorný postoj, proti obeti len povrchnej, vonkajšej, formálnej a za Nového Zákona starozákonné obete nahrádza ovocie pier – nezávislé na pozemskom kňazstve a jeho oltároch.

Ovocie pier nie sú len slová. Ovocie pier rastie zo srdca. Pery rozprávajú, čo srdce cíti. To je jedna z obetí, ktoré môžu veriaci v tejto dobe milosti prinášať. Ďalšie – dobročinnosť a zdielnosť sú uvedené v nasledujúcom verši: Žd 13,16.

O ovocí pier vyhlásil Boh skrže proroka Izaiáša: „**Stvorím ovocie rtov, pokoj, hojný pokoj ďalekému i blízkeму, hovorí Hospodin, a uzdravím ho**“ (Iz 57, 19). Istotne tomu predchádza skúsenosť, ku ktorej nabáda Hozeáš 14,1.2: „**Navráťte sa Izraelu, cele k Hospodinovi, svojmu Bohu, lebo si klesol pre svoju nepravosť. Vezmite so sebou slová pokánia a navráťte sa k Hospodinovi, povedzte mu: Odpusti všetku nepravosť a vezmi dobré, a za pokojné obete budeme obetovať juncov, svoje rty.**“

Pripájajme ku tomuto ovociu rtov dobročinnosť, zdielnosť a prejavy obecnosti (Žd 4,16).

Povolenie obetovať dobrovoľnú obeť s neprimeranými údmí

No, vola alebo dobytča, ktoré by mali na údoch niečo priveľké alebo primalé, môžeš obetovať dobrovoľnou obeťou, ale za sľub nebude príjemné“ (3M 22,23).

Ako „dobrovoľná obeť“ mohol byť obetovaný „*vôl alebo dobytča s nepriemeranými údmí*“. Pri dobrovoľnej obeť *nemal obetujúci dôvod obetovať kvôli určitému zážitku, za ktorý by chcel prejavíť vďačnosť; nemusel prežiť nič výnimočné, vyjadroval len stav spokojného duševného rozpoloženia, potvrdiť, že mu nič nechýba a netrpí nedostatkom*“ (Žalm 23,1). Pre tento druh „dobrovoľnej obeť“ bolo prípustné aj dobytča s nedokonalosťami v údoch, napríklad s kratšou, alebo nadmerne zväčšenou končatinou.

Ako často sa to prejavuje aj v našich modlitbách: niekedy sú príliš rozvláčne a únavné, inokedy prázdne a nezmyselné. Iste nie je užitočné zanedbávať alebo zabúdať na niektorý aspekt Kristovho diela ani opomínať krásu niektorej stránky Jeho osoby. Rovnako škodlivé je sústreďovať prehnajú pozornosť na jeden Jeho rys na úkor ostatných. Musíme byť hlboko vďační, že aj takáto dobrovoľná obeť môže byť prijatá, lebo u mnohých z nás je zjavný nedostatok porozumenia a vnímania osoby Krista

Pokojná obeť a dobrovoľný sľub

„A keď bude bitná obeť jeho obetného daru sľubom alebo vecou dobrej vôle, bude sa jesť toho dňa, ktorého obetoval svoju bitnú obeť, avšak i druhého dňa to. Čo zostane z nej, sa bude jesť“ (3M 7,16).

Sľub predstavoval dobrovoľný záväzok zriecť sa dovolených pôžitkov; vzdať sa niečoho zo svojho vlastníctva; alebo odovzdať sa Bohu ako prejav podpory svojej prosby a osobitej vďačnosti za očakávané vypočutie. V tomto smere sa „*obetovanie zo sľubu*“ odlišovalo od „*dobrovoľného obetovania*“, pri ktorom neboli také pohnútky. Pre obe formy však platilo rovnaké ustanovenie o dvojdnovej lehote, počas ktorej mohli účastníci jesť

jej mäso. Sľub nebol nikomu prikazovaný ani nikto nebol nabádaný, aby sľub vyslovil; ak však niekto v určitých okolnostiach sľub vyslovil, naplnenie toho, čomu sa niekto zaviazal, sprevádzala povinná obeť. Pri takejto obeť mohol ten, kto sa oddanejšie privinul Bohu a prejavil väčšiu duchovnú rozhodnosť, hodovať rovnako dlho ako ten, kto na svojej životnej ceste sľuby neučinil.

V Novom zákone nachádzame učenie, že všetko, čím sme a čo máme, patrí Pánovi.

Pán Ježiš a vzájomné obecenstvo

„aby ste aj vy mali obecenstvo s nami. A naše obecenstvo je s Otcou a Jeho Synom, Ježišom Kristom“ (1J 1,3).

Ak zostaneme v blízkosti Pána a budeme sa viac ponárať do Jeho osoby a diela, do všetkého, čo v Ňom máme, vytvárajú sa predpoklady na bratské obecenstvo so spoluvykúpenými a na vzájomné zdieľanie toho, čo máme spoločné v osobe Pána Ježiša. To sa líši od obyčajného alebo príležitostného styku pri bežných rozhovoroch. Keď sa v Pánovi radujeme, obdivujeme Ho v Jeho poslušnosti a hľadáme na Jeho lásku k Otcovi, a ďakujeme Bohu za Neho ako za nevysloviteľný dar a vyznávame, že Ho milujeme a túžime byť Mu podobnejší a snažíme sa nasledovať Jeho šľapaje v tichosti a pokore, máme obecenstvo s Otcou.

Pán Ježiš Kristus nám zjavil Otca (Mt 11,27). Ján nám v piatich kapitolách od umývania nôh až po veľkňazskú modlitbu päťdesiatkrát spomína meno „*Otec*“ s mnohými požehnanými výrokmi Syna o Otcovi.

Zaľúbením Pána Ježiša na zemi bolo osláviť Otca životom dokonalej oddanosti a poslušnosti. A keď nachádzame potešenie v Otcovi a svoje šťastie v plnení Jeho vôle a ctíme Ho, máme obecenstvo s Pánom Ježišom.

Obecenstvo s Bohom a vzájomné obecenstvo viery sú nedeliteľné

„To teda bude tvoje; obeť pozdvihnúť ich daru; aj či do obetí povznášania od synov Izraelových, tebe som ich dal, tvojím synom a tvojím dcéram s tebou“ (4M 18,11).

Pokojná obeť poukazuje na naše vzájomné obecenstvo, ako mali synovia a dcéry najvyššieho kňaza podiel na tejto obeti. Oni sú obrazom ukazujúcim na nás, ako na Božích kňazov, ktorí máme prístup do svätyne. V nej sa prihovárime za druhých. Ak však máme obecenstvo s Bohom, máme tiež obecenstvo jeden s druhým. Inak to ani nemôže byť. Ak má niekto obecenstvo s Bohom, musí mať tiež obecenstvo s tým, s kým ho má On. Obeť, z ktorej sa radujeme, spája nás s celou kňazskou rodinou – to je puto, ktoré nás spája so všetkými skutočne vykúpenými.

Uskutočňujeme ho viac. Nemalo by to byť, aby sme medzi sebou mali tak málo obecenstva. Styku, hocikedy aj dosť dôverného, máme medzi sebou dosť. Ale je to skutočné obecenstvo? Keď sa veriaci stretnú alebo spolu stretnú, majú mať niečo z Pána Ježiša, o čo by sa mohli spoločne deliť. Často sú naše srdcia naplnené všetkým možným – len nie Ním. Pán Ježiš sa raduje, keď nás vidí v radostnom obecenstve s Otcom a navzájom. **„Z námahy práce svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa“ (Iz 53,11).**

Boh pôsobí v obecenstve viery ďakovanie a Boží pokoj

„O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu. A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude strážiť vaše srdcia a vaše mysle v Kristu Ježišovi“ (F 4,6.7).

Boh nás zaväzuje, že nemôžeme inak než Jemu ďakovať a Jemu sa oddávať. Apoštol Pavol k tomu viedol spoluvykúpených svojím príkladom: *R 1,8; 14,6; 1K 1,4.14; 10,30; 14,18; Ef 1,16; F 1,3; Ko 1,3; 1Te 2,13; Filemónovi 4 a povzbudzovaním: 2K 1,11; 4,15; 9,11.12; Ef 5,4.20; Ko 1,12; 2,7; 3,17; 4,2; 1Tm 2,1; 4,3.4.*

Ak nasledujeme príklad apoštola Pavla, a ďakujeme za každého brata, a za každú sestru, kedykoľvek si na nich spomenieme, a ak jeho povzbudzovanie k prejavom vďačnosti utvára náš duchovný život, potom sa v nás uskutočňuje to, čo predstavovali pokojné obete. Boli výrazom vďačnosti a obetujúci zdieľali obecenstvo Božie.

Kto pri svojich modlitbách presunie ťažisko na ďakovanie, toho stráži Boží pokoj. Výraz **„strážit“** pochádza z vojenského života: strážiť – ako vojenská hliadka, vojenská stráž. Kým človek neďakuje, cíti sa nestrážení, nechránení, ohrozený a vydaný nepriateľovi aj každému inému nebezpečenstvu. Akú vzácnu istotu získame v Božom pokoji – ďakovaním.

Obeť povznášania

„Lebo prsia obeti povznášania ako i plece obeti pozdvíhnutia som... dal som Áronovi, kňazovi a jeho synom“ (3M 7,34).

Obetujúci držal na rukách hrudnú časť obete, pričom pod jeho ruky podložil kňaz svoje ruky a pohyboval nimi smerom k oltáru a od oltára. Tým sa naznačovalo, že tá obeť patrí Hospodinovi, ktorý ju odovzdáva Jeho služobníkovi, kňazovi. Predpokladá sa však, že tieto pohyby **„tam a späť“** smerovali ku všetkým svetovým stranám – od východu k západu, od západu k východu, od juhu k severu, od severu k juhu – a vyjadrovali Božiu zvrchovanosť ako všadeprítomného a všemohúceho Stvoriteľa; zároveň sa nimi naznačoval kríž.

Keď pokojná obeť bola výrazom túžby človeka po obecenstve s Bohom, Božie oko v nej videlo kríž a naplnenie predobrazu v obeti Toho, ktorý sa vydal ako **„dar a obeť Bohu na príjemnú vôňu upokojujúcu“** (Ef 5,2). Aj my s vďačnosťou vnímame kríž, kde bol pre nás zjednaný pokoj. Podobne obetujúci držal vo svojich rukách pravé plece obete (hornejšia časť prednej nohy), pod ktoré kňaz podložil svoje ruky a pohyboval nimi hore a nadol; tým sa vyjadrovalo, že obeť patrí Bohu, ktorý sa zjavuje a žehná. Tieto časti sa nekládli na oltár; nimi sa nasýtili všetci členovia rodiny, kňazi, aj ženy a dcéry. To isté očakáva Boh aj od našich rodín.

Obecenstvo radosti viery

„a doved'te to krmné teľa a zabite, a jedzme a veselme sa...“ (L 15,23).

Pozoruhodný je koniec nášho verša: **„Budeme jesť a radovať sa.“** Uvedomujeme si, že v podobenstve o márnotrátanom synovi jeho otec predstavuje nášho nebeského Otca a keď ho v podobenstve prijímame ako predobraz nebeského Otca, musíme ho prijať aj v slovách: **„Budeme jesť a radovať sa.“** Má to byť vzájomná radosť.

Našou kapitolou sa opakovane zdôrazňuje radosť: **„Radujte sa so mnou“, „Tak bude radosť v nebi nad jedným hriešnikom, činiacim pokánie“**. A sám otec sa zapája do radosti nad navráteným márnotrátnym synom a hovorí: **„Veseliť a radovať sa patrilo.“**

Sme vyzvaní k účasti na spoločnom hodovaní. Priepasť vzdialenosť, ktorá delila stvorenie od Stvoriteľa, je odstránená; vykúpení sa majú ako rodinní príslušníci zhromaždiť pri slávnostnej hostine v spoločnom obecenstve s Bohom. Hoci sme sa previnili proti Bohu, v Pánovi Ježišovi máme večný pokoj medzi nami a Bohom. **„A začali sa veselieť“**. To je význam pokojnej obete.

Podmienky obecenstva

„Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých, a mnohí spia (zosnuli)“ (1K 11,30).

Zápalná obeť bola na oltári celá strávená ohňom pre Hospodina. Nikto z ľudí nemal na nej podiel. Na obilnej obeti mal podiel tiež kňaz a pri obeti pokojnej po oddelení časti pre Hospodina mali svoj podiel kňaz s jeho rodinou a obetujúci so svojou rodinou. Bola tam však podmienka vyjadrená slovami: **„Kto je čistý, nech je to ktokoľvek, bude jesť mäso. No duša, ktorá by jedla mäso z bitnej obeti pokojnej, ktorá je daná Hospodinovi, a mala by na sebe svoju nečistotu, tá duša bude vyťatá zo svojho ľudu“** (3M 7,19.20). Záležalo na levitskej čistote, inak bol každý nespôsobilý na účasť na pokojnej obeti, ktorá vyjadrovala obecenstvo s Bohom.

Náš dnešný verš nám hovorí, že Božia kázeň stihla v Korinte tých, ktorí na sebe trpeli to, čo bolo zo tmy a nie z pravdy. Nerozsudzovali telo Pánove, nerozsudzovali to, čo sa predstavovalo tými symbolmi. Len tí, ktorí sa sýtia Kristom, chodia vo svetle. **„Keď povieme, že máme obecenstvo s ním a chodíme vo tme, luháme a nečiníme pravdy“**. Takí sa v Korinte zúčastňovali Pánovej pamiatky, nehodne jedli a pili, **„na svoje vlastné odsúdenie“** a ochoreli a odchádzali na večnosť.

„Ktokoľvek je tento chlieb alebo pije kalich Pánov nehodne, bude vinným tela a krvi Pánovej“ (1K 11,27).

Na pokojnej obeti mali podiel kňaz a obetujúci. Museli však vyhovovať určitým podmienkam: **„A keby sa dotkla niektorá duša niečoho nečistého, nech už by to bolo čokoľvek, buď nečistoty človeka buď nečistého hoväda buď akejkoľvek nečistej hnusoby, a keby jedol taký človek z mäsa bitnej obeti pokojnej, ktorá je daná Hospodinovi, tá duša bude vyťatá zo svojho ľudu“** (3M 7,21).

To nám pripomína našu zodpovednosť pri účasti na pamiatke Pánovej. Máme s veľkou vážnosťou a úprimnosťou sláviť pamiatku Pána, hodne jesť a hodne piť! Nehodne je a pije brat alebo sestra v Kristovi, ktorí majú na svedomí nejaký hriech, ktorý nesúdili.

V liste Židom čítame: **„Pristupujme s pravdivým srdcom v plnej istote viery majúť pokropené srdcia a tak očistené od zlého svedomia“** (10,22). Sú to duchovní nedbalci, ktorí všetko berú na ľahkú váhu a ktorí potláčajú hlas svedomia i Ducha Svätého. Kto nehodne je a pije, ten si je a pije odsúdenie. Preto sa skúšajme a berme chlieb a kalich do rúk v plnej istote viery, radosti, vďačnosti, vážnosti, úprimnosti a svätosti!

„A chlieb, ktorý lámeme, či nie je účasťou na tele Kristovom?“ (1K 10,16).

Slovesný tvar **„lámeme“** nám poukazuje na prvokresťanský spôsob, kde každý veriaci láme sám pre seba. V Novom Zákone nie je jediného náznaku, že by niekto **„vysluhoval“** druhým Pánovu večeru. Pojem **„účasť“** vyjadruje podiel na výsledku obete tela Kristovho v Jeho smrti. Je to výraz používaný v pokojných obetiach.

Pánovu pamiatku teda môžeme sláviť s veľkou radosťou a vďačnosťou, lebo Boh nás vykúpil a v Kristovi Ježišovi učinil hodnými.

Nehodne je a pije brat alebo sestra v Kristovi, ktorí v srdci prechovávajú nelásku alebo závisť voči druhým. Jeden chlieb pred nami symbolizuje obecnosť a o vzájomné spojenie v jednom Tele. Ísť k Pamiatke Pánovej smrti a hnevať sa na brata je popretím toho, čo vyznávame. Aj tu by sme mohli uviesť slová Pána všetkým, ktorí sa hnevajú na druhých bez príčiny: **„Zmier sa so svojím bratom a potom príd' a obetuj svoj dar“** (Mt 5, 24). Nehodne je a pije ten, kto pôsobí roztržky medzi veriacimi, vylučuje druhých z pýchy a neprijíma ich, podobne ako Diotrefes (3J 9.10).

Steve Buckeridge
spracoval Daniel Mojžiš

PRÍMLUVCA A VEĽKŇAZ

„Potom mi ukázal Jozuu, najväčšieho kňaza, ktorý stál pred anjelom Hospodínovým, a Satan, útočník, stál po jeho pravici, aby útočil na neho... A Jozua bol oblečený v pluhavom rúchu a stál pred anjelom. A odpovedal a riekol tým, ktorí stáli pred ním, povediac: Vezmite z neho to pluhavé rúcho! A riekol mu: Hľa, učinil som to, aby prešla tvoja nepravosť z teba, a obliekol ťa do slávnostného rúcha. A povedal som: Nech položia čistý ovoj na jeho hlavu! A tak položili čistý ovoj na jeho hlavu a obliekli ho do rúcha, a anjel Hospodínov stál tam“ (Za 3,1-5).

V čase proroka Zachariáša boli dvaja vodcovia ľudu: Jozue ako najvyšší kňaz – duchovný vodca, a Zorobábel ako politický predstaviteľ národa. Pán Ježiš v sebe spája oba tieto úrady. Je nielen Kráľom, ale aj Veľkňazom – a raz to uvidí každý. Kým Jozue predstavoval celý národ, Pán Ježiš reprezentuje celé ľudstvo. Špinavé rúcho symbolizuje hriešnosť národa – silný obraz, ktorým Boh pripomína vážnosť hriechu.

V piatom verši prichádza očistenie. Hoci veľkňaz Jozue zastupoval ľud, aj on sám potreboval očistenie – potreboval Pána Ježiša. Tam, kde v Starom zákone vystupuje **„anjel Hospodínov“**, ide často o zjavenie samotného Krista. A hoci Satan obžalúva, pri Jozuovi stojí Ten, kto očisťuje a obhajuje – Pán Ježiš.

Keď zhrešíme, máme niekoho, na koho sa môžeme obrátiť. Je to náš prímluvca, ktorý stojí pri nás: **„Moje dieťatká, toto vám píšem nato, aby ste nezahrešili. A keby niekto zhrešil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého“** (1J 2,1).

Grécke slovo „*paraklétos*“ sa skladá z dvoch častí: „*vedľa*“ a „*volať*“. To znamená, že máme niekoho, kto je pri nás pripravený pomôcť, keď voláme. Výraz „*u Otca*“ vytvára rodinnú atmosféru – Boh nie je sudcom, ale Otcom. Tento verš hovorí o blízkosti, o vzťahu. Ak hriech naruší naše obecnstvo s Otcom, nie sme vylúčení z Jeho rodiny, ale náš vzťah potrebuje obnovu. Ako keď matka pomôže dieťaťu ísť za otcom a napraviť si s ním vzťah – tak aj Pán Ježiš pomáha svojmu dieťaťu obnoviť vzťah s Otcom.

Slovo *paraklétos* sa zároveň používa aj pre Svätého Ducha – a prekladá sa ako Tešiteľ. Keď zhrešíme, máme prímluvcu u Otca. No ešte častejšie Písmo opisuje Pána Ježiša ako Veľkňaza u Boha, ktorý koná preventívne – aby sme vôbec nepadli. Ako „*muž bolesti*“ rozumie našim slabostiam a ešte skôr, než príde pokúšenie, On prichádza s pomocou:

„Keď teda máme takého veľkňaza, ktorý prenikol nebesia, Ježiša, Syna Božieho, držíme vyznanie. Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu. Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a naši milosť na pomoc v pravý čas“ (Žd 4,14-16).

Z týchto veršov vyplýva, že keď prechádzaš smútkom alebo sklamaním, Pán Ježiš ti rozumie – lebo si tým prešiel tiež. Modlí sa za teba podobne ako za Petra, aby „*nezašla*“ tvoja viera, prichádza k tebe ako Melchisedech za Abrahámom, aby si mal múdrosť pred rozhodovaním a bojom, ktorý ťa práve čaká...

Je tu nazvaný „*Ježiš*“ – pripomína nám, že ako človek prežil to, čo my. No zároveň je aj „*Boží Syn*“ – a to znamená, že má moc pomôcť. Nie je len súcitným priateľom, ale aj mocným Záchrancom. Vďaka Bohu, že máme pomoc – keď zhrešíme aj vtedy, keď sme pokúšaní. Máme Prímluvcu a Veľkňaza, ktorý nás posilňuje, aby sme obstáli a našli milosť v pravý čas.

Miroslav Vyhnánek

OPUSTENÝ OD ĽUDÍ

„Opovrhnutý bol a opustený od ľudí, muž bolesti, a oboznámený s nemoťou, a ako ten, pred ktorým skrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili...“ (Iz 53,3); **„Môj Otče, ak je možné, nech odíde odo mňa tento kalich...“** (Mt 26,39); **„Hľa, priblížila sa hodina, a Syna človeka zrádzajú do rúk hriešnikov“** (Mt 26,45); **„Abba, Otče, tebe je všetko možné, odnes odo mňa tento kalich!...“** (Mk 14,36); **„...Prišla tá hodina; hľa Syna človeka zrádzajú do rúk hriešnikov“** (Mk 14,41); **„Otče, ak chceš, odnes odo mňa tento kalich...“** (L 22,42).

Na Pána Ježiša doľahlo blížiac sa utrpenie. Myslel naň po celý život. Hovoril o ňom. A teraz stálo tesne pred Ním. Padá v úzkosti na svoju svätú tvár a „*...so silným krikom a so slzami obeťou doniesol prosby a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrti a bol vypočutý pre svoju bohabojnosť, on, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosť z toho, čo trpel...“* (Žd 5,7-8).

V Getsemanskej záhrade, zostal úplne sám vo svojom zápase s bolesťami smrti na modlitbe sám. **„Ako osamelý vrabec na streche“** (Ž 102,8).

Kto z nás smrteľníkov môže zmerať intenzitu Jeho smrteľného zápasu? Nie, nie je to smrteľný zápas v našom ponímaní, to jest zápas o zachovanie života, ale zápas o sebazmarenie, o poslušnosť Otcovi, zápas o vzdanie sa svojho života a rozhodnutie sa pre smrť na kríži podľa Písem, smrť Spravodlivého za nepravdivých a Svätého za nečistých pre ich ospravedlnenie a očistenie od ich hriechov.

Je to boj spočívajúci v tom, stať sa hriechom a zlorečenstvom, zaujať pred Bohom miesto bezbožných hriešnikov spolu s ich hriechmi a podstúpiť za nich

Boží súd, páľavu Božieho hnevu a smrť za hriechy celého sveta. Tento smrteľný zápas viedol bohabojný Spravodlivý, Boží Syn, ktorý jediný poznal Boží hnev voči bezbožnosti a hriechu. On, Spravodlivý ktorého láska k Otcovi sa spájala s bohabojnosťou, bol pre svoju bohabojnosť vypočutý. Túto bázeň prejavil odovzdáním sa Všemohúcemu – „**Otče, tebe je všetko možné**“ – a svoju úctu k Otcovej vôli potvrdil seba-zaprením: „**nie ako ja chcem, ale ako ty chceš; nech sa stane tvoja vôľa.**“

Stav po zápase: Vyšiel ako Veľvodca viery a Knieža pokoja, kráčajúc v ústrety utrpeniam a smrti, naplnený milosťou a pravdou, súcitom k hriešnikom, láskou k spravodlivosti, nenávisťou k nepravosti a súdu ku kniežatstvu tohto sveta.

Hľadáme na svojho Veľvodu viery a dokonávateľa, na svojho Pána Ježiša Krista, ktorý miesto radosti strpel križ, opovrhol hanbou a zanechal nám príklad poslušnosti vo viere, istoty v nádeji a dokonalého prejavu svojej lásky.

Nech je Mu za to sláva. Ameň.

Zotrúvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

O. D. preložil Josef Kurz

Za slov pravdy a lásky, ročník 24.

január 1940 číslo 1-2

KU KOMU SA MODLÍME?

(L 18,9-14)

Ak čítame pozorne známe miesto Písma o farizeovi a colníkovi, upúta našu pozornosť aj toto slovo: „**Farizeus... takto sa sám v sebe modlil.**“

Pán Ježiš nám predstavuje v tomto podobenstve samospravodlivého človeka a proti nemu stavia človeka, ktorý si je vedomý svojho hriechu. Ukazuje nám obsah ich modlitieb a dáva nám nahliadnuť do ich vnútra. Zatiaľ čo modlitba človeka, ktorý si bol vedomý svojej viny, je krátka, ozajstná a pokorná pred Bohom, je modlitba muža samospravodlivého dlhá, nepravdivá a svedčí o pyšnom srdci. Každé Božie dieťa sa modlilo raz k Bohu a Pánovi Ježišovi touto modlitbou človeka, ktorý si bol vedomý svojej viny, je krátka, ozajstná a pokorná, aj keď trochu inými slovami. Sme ľudia chybní. Je nebezpečenstvo, že budeme napadnutí vždy znovu pýchou, ktorá nám je vrodenná, hoci by sme aj mohli aj mali vierou mať za to, že sme zomreli hriechu. Veľmi ľahko môžeme upadnúť aj do farizejského zmýšľania a sami sebe sa páčiť. Potom sa nemodlíme už v pokore a ne-

putujeme týmto životom v závislosti na Ňom. Môžeme dôjsť aj tak ďaleko, že sa už nemodlíme svojou modlitbou k Bohu, ale iba pred ľuďmi. Áno, môže sa aj stať, že sa podobne ako onen farizej modlíme len sami v sebe. Odriekame svoju modlitbu úplne podľa zvyku a zabúdame, že hovoríme k Bohu.

Kto namiesto pravej modlitby odriekava iba nejakú naučenú modlitbičku alebo číta tlačенú modlitbu, tomu asi vôbec chýba toto vedomie: teraz sa modlíš k Bohu. Nám však, ktorí sme došli z milosti lepšieho poznania, záleží na tom, aby našu modlitbu počul Boh, aby prenikla k Nemu, do Jeho ucha i srdca. Ak sa modlíme „*sami v sebe*“, nemá to vôbec žiadnu cenu. Len modlitba k Bohu môže niečo dosiahnuť, aj keď nie sme vždy vypočutí tak, ako sme si to predstavovali.

Na mnohých miestach Písma je to zvlášť zdôraznené, že modlitbou sa modlíme k Bohu. O Jonášovi čítame: „**A Jonáš sa modlil Hospodinovi, svojmu Bohu**“ (kap. 2,2). Aj v Skutkoch 12,5 je napísané: „**A tak bol Peter strážený v žalári, ale cirkvi sa napnute modlila Bohu za neho**“. Pán Ježiš sám hovorí podľa Mt 6,6: „**Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky a zavrúc svoje dvere, modli sa svojmu Otcovi**“.

Nech Pán zachová nás všetkých, pisateľov i čitateľov, aby sme sa snád nemodlili iba sami v sebe alebo pred ľuďmi, ale v pokore s plným vedomím k živému Bohu.

*Srdečne pozývame
k Božiemu slovu kázanému
v stredu a piatok
od 18:30 do 19:30,
v nedeľu od 15:00 do 16:00
1. nedeľu v mesiaci
od 14:00 do 15:30
v zborovom dome
Kresťanského zboru
v Bratislave na Tehelnej 22.*

„Boh zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie, pretože ustanovil deň, v ktorý bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru, vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Sk 17,30.31).

